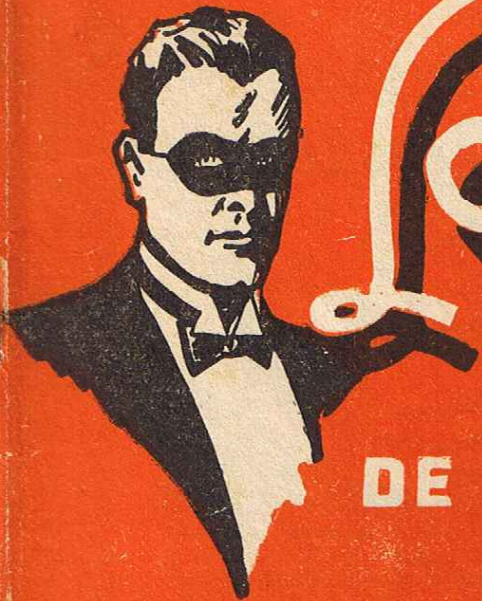


NIEUWE AVONTUREN



Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De goudschat van Denmore

Nr 2226



WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Cl.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De goudschat van Denmore

HOOFDSTUK I.

HET RADIOGRAM

Het was omstreeks acht uur in de avond, toen John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand opstonden van de met damast, kristal en zilver gedekte tafel, in de kleine eetzaal van het huis van de Grote Onbekende, dat in de Cromwellstreet te Londen stond. Tegen hun gewoonte hadden de twee mannen thuis gedineerd. Want meestentijds gaven zij er de voorkeur aan, in een groot hotel, een welbekend restaurant of in de Windsor Club, waarvan Raffles onder de naam van Lord

William Aberdeen, vice-president was, te dineren. Raffles verzekerde steeds, dat reeds menigmaal juist zulk een groot hotel, waar schatrijke vreemdelingen vertoefden, maar ook zeer gevaarlijke, internationale misdadigers elkaar ontmoetten, het aangewezen terrein was om er een van die ondernemingen op touw te zetten, die weliswaar niet zonder gevaar waren, ja, waarbij dikwijls het leven gemoed was, maar die juist daarom voor Raffles des te meer aantrekkelijkheid bezaten. Nog

pas een paar dagen geleden was een van Raffles' avonturen geëindigd, dat hem een groot bedrag in handen had gespeeld, waarvan overigens reeds het grootste gedeelte weer was overgegaan in de handen van directies van instellingen van liefdadigheid of rechtstreeks in die van hongerslijdenden, gebrekkigen en ouden van dagen, aan wie Charles Brand dat geld persoonlijk was gaan ronddelen. Misschien was het ook daaraan toe te schrijven, dat Raffles meer lust gevoelde, rustig in zijn eigen huis te blijven, waar in zulke gevallen het eenvoudige middagmaal werd bereid door een andere trouwe helper van Raffles, de reus James Henderson, chauffeur, kamerbediende, vliegtuigbestuurder, koetsier, al wat men maar wilde en een uitmuntend kok daarenboven. Dan droeg de stokoude Gaston, de kamerbediende van Raffles, dat diner binnen en de beide vrienden deden er lang over, opgewekt met elkaar pratend, want zij bezaten beiden de gelukkige eigenschap, dat zij zowel uren lang konden zwijgen in elkanders gezelschap, zonder zich nochtans te vervelen, maar evengoed konden praten over allerlei onderwerpen, die voor de meeste mensen een gesloten boek blijven met zeven zegels.

Zij spraken over paardensport, over financiën, over een nieuw ontdekte filmster, over de geneeskrachtige eigenschappen van een pas uitgevonden heilmiddel, over verbeteringen op het gebied der motortechniek en over dat alles met kennis van zaken, als mannen die elk onderwerp volkomen beheersen.

Toen zij beiden waren opgestaan en nog op de drempel van eetzaal en rookkamer hun sigaren hadden opgestoken, vroeg Brand:

— Wat zullen wij verder met onze avond doen, Edward?

— Het is vrij warm; zeg jij eens wat.

— Ik moet bekennen dat ik het niet goed weet. De schouwburgen zijn zo goed als alle gesloten, wij hebben de nieuwste revue reeds gezien en het programma in het Hippodrome Theater moet niet veel zaaks zijn.

— Dat wil dus zeggen: je raadt mij aan, kalm thuis te blijven? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij Brand met zijn grijze, heldere ogen van terzijde opnam.

— De zaak is, dat een poosje rust mij volstrekt niet ongewenst voorkomt.

— Maar waarom eigenlijk?

— Hoe kun je dat vragen. Twee dagen geleden hebben wij een avontuur beleefd, dat...

— Dat nog geen volle dag duurde.

— Toegegeven, maar het had dan ook zeer ongunstig kunnen aflopen.

— Jouw levensopvattingen hebben voor mij nog altijd raadselen, Charles. Wat doet het er toe hoe het had kunnen aflopen. Het is goed afgelopen, wij hebben de juwelier Drummond ontlast van een voorraad juwelen, waarvan de opbrengst aan honderden ten goede zal komen en wij zijn op vrije voeten.

— Hetgeen meer geluk dan wijsheid is, hield Brand droogjes vol.

— Willen wij wat musiceren? Ik heb juist vandaag een bezending zeer goede duo's voor piano en viool thuisbezorgd gekregen.

— Ik heb een ander voorstel. Er is vanavond weer een mooi radioconcert, met uitstekende krachten. Willen we meeluisteren?

— Die radio is een ware rage tegenwoordig, zei Raffles met een glimlach. Iedereen die maar even vrije tijd heeft, vervaardigt zijn toestel, en die geen tijd heeft maar wel geld, koopt er een of neemt distributie.

— Vind je het zelf dan niet een pracht uitvinding en zo volmaakt.

— O, zeker. Het is buitengewoon. Nog zelden hebben uitvindingen der mensen zulk een ongehoord snelle vlucht genomen als in de laatste tien tallen jaren. Neem de fotografie. Hoe lang heeft het niet geduurd, dat de beklagenswaardige beroeps- en amateurfotograaf moest rondtrekken met een uitrusting, die bijna honderd pond woog met zijn natte Collodionplaten, zijn kwikbaden, de ganse overbodige rommel, die pas langzamerhand heeft plaats gemaakt voor onze hedendaagse, zo eenvoudige, gemakkelijk te hanteren en

lichte, droge plaat en film. Hierbij heb ik vooral het oog op die kleine miniatuur-camera's, zoals de Leica en de Contax, waarmede foto's worden gemaakt op ciné films, waarvan de negatieven later worden vergroot in de donkere kamer op bromidepapier en die zo scherp zijn, dat men denkt, dat het directe opnamen zijn. Dat is natuurlijk toe te schrijven aan de prachtige lenzen, die zo lichtsterk zijn, dat men er de snelste momentopnamen mee kan maken, en ook natuurlijk aan de korrelvrije emulsie van de tegenwoordige film. En dit alles is als het ware weer de voorloper geweest van de televisie apparaten die alles wat op honderden kilometers afstand gebeurt, zichtbaar en hoorbaar in de huiskamers brengt.

Maar laten wij toch ook vooral niet de ontwikkeling van de vliegmaschine vergeten. Voor de eerste wereldoorlog was zij nog maar ternauwernood bekend, een wrak samenstel van latten en linnen en enige jaren later vloog men er de Oceaan mee over en bereikte snelheden van 250 — 300 kilometer per uur.

— Zeker. Dat was wonderbaarlijk, maar nu niet meer. Men vindt de huidige straalvliegtuigen, die herhaaldelijk de geluidbarrière doorbreken...

— Geluidbarrière? Wat wil je daarmee zeggen?

— Wel, met dat woord wordt de grens van de geluidssnelheid aangeduid. Die straalvliegtuigen kunnen tot een zodanige snelheid worden opgevoerd, dat zij zich sneller voortbewegen dan het geluid. En wanneer zij die snelheidsgrens van het geluid passeren, dan gaat dat met geweldige knallen gepaard.

— Dat is werkelijk haast ongelooflijk.

— Inderdaad, haast ongelooflijk, maar niettemin een feit. Maar dat alles zinkt, dunkt mij, nog in het niet naast de verbluffende wonderen, welke de uitvindingen van Marconi, die geniale Italiaan, ons gebracht hebben. En hoe vreemd toch. Bedenk eens, dat dit alles bestond, dat het er was, waarschijnlijk al vele miljoenen jaren. Het was er, maar wij wisten het eenvoudig niet. Het moest ontdekt worden, soms na vlijtig

onderzoek van jaren, soms bij toeval.

— Waaruit zou zijn af te leiden, dat wij nog lang niet aan de grens staan?

— Nog lang niet; goede hemel, ik weet zeker dat wij nu geen duizendste gedeelte van de weg hebben afgelegd. Misschien reeds morgen, misschien ook eerst over eeuwen zal er verbinding zijn gekregen met Mars, de Maan of Jupiter. Dan zal men het iets zeer gewoons vinden, met die planeten te telefoneren. Want het is er altijd geweest. Men wist het alleen maar niet; het moest ontdekt worden. Wat betekenen ook de planeten in de wereldruimte? Zeg niet dat zij duizenden lichtjaren van elkander verwijderd zijn, dat is toch immers slechts een stap, in vergelijking met de biljoenen, de trillarden lichtjaren, die er liggen tussen ons zonnestelsel en het naastbij gelegene. Want ernstige sterrekundigen beginnen reeds tot de overtuiging te komen, dat er nevens ons eigen zonnestelsel nog vele tienduizenden andere bestaan; tenminste als het geen miljoenen zijn.

— Houd op, houd in 's hemelsnaam op, viel Brand hem lachend in de rede. Het begint mij te duizelen. Ik zal al heel tevreden zijn, als ik het uitstapje naar Mars mag meemaken.

— Je drijft er de spot mee, amice, en je hebt ongelijk, zei Raffles rustig. Er is geen sprake van, denk ik, dat jij het zult beleven, evenmin als iemand van het thans levend geslacht, al ware hij niet langer dan een uur geleden geboren, maar het zal worden gedaan, wees er zeker van. En nu je radioconcert.

— Je stemt dus in met mijn plannetje? vroeg Brand op levendige toon.

— Waarom niet? Zijn er goede uitzendingen van avond?

— Uitmuntende.

— Waar bijvoorbeeld?

— Te Parijs.

— Maar dat is vlak bij, meende Raffles lachend.

— In zoverre is het ook niets bijzonders, maar er zingen een paar uitstekende zangers en wij krijgen daarna de muziek van het beroemde Philharmonische orkest.

— Nu, dan staat dus het programma al vast. Wij zullen wat luisteren en als het ons verveelt, kunnen wij nog altijd uitgaan en naar de Club wandelen. Ik moet echter zeggen, dat dit vooruitzicht mij niet bijzonder kan aanlokken. Dan nog maar liever de radio.

Onder het spreken waren de twee vrienden de rookkamer al doorgegaan.

Raffles, die vooraan liep, opende nu een tweede deur en zij stonden in een vertrek, dat niet zo spoedig zijn ware aard verried.

Het kon voor een laboratorium gelden, want er stonden glazen overhaalkolven, wijde distilleerbuisen op voeten van palmhout, kleine gaskomforen, om fijne glazen buisjes dicht te smelten, maar er stonden ook enige zeer zeldzame, opgezette dieren, er was een boekenkast, gevuld met wetenschappelijke boeken, aan een der wanden hingen vreemde wapens, die hadden toebehoord aan inboorlingen van de eilanden in de Stille Zuidzee en de Grote Oceaan, maar op de grond lag ook een dik kleed en er stonden een paar gemakkelijke stoelen met een rookafeltje er tussen in, en dat alles voor een flinke tafel op zes poten, waarop een radiotoestel stond van de allerlaatste constructie en van de nieuwste verbeteringen voorzien, als speciale dubbele anti-fading schakelaar, nieuwe kathodestraal indicatie, monoknopbediening, automatische afstemrichting en opklapbare stationsschaal. Benevens een pick-up met een uitgebreide platen-bibliotheek.

Raffles liep dadelijk op de kleine tafel toe, na in het vertrek licht te hebben gemaakt en vroeg toen hij het toestel genaderd was:

— Wat was 't ook weer, Parijs?

— Als ik het nog goed onthouden heb, ja, antwoordde Brand. Maar wacht een ogenblik, ik heb hier de Radio Gids, ik zal even kijken.

Hij zocht even in de Radiogids, legde het blad voor zich neer op het spiegelglad gewreven oppervlak van de tafel, bladerde er even in en zei:

— Ja, ik heb het goed onthouden.

Raffles drukte op de monoknop, bewoog hem even heen en weer en had

al spoedig de juiste golflengte gevonden, merkbaar aan het zachte geruis van de automatische afstemrichting.

En toen hij even luisterde en daarbij rustig ging zitten, hoorde hij dadelijk dat de golflengte zeldzaam juist was afgesteld, want evengoed alsof hij zich op een afstand van twintig meter had bevonden, hoorde hij een fraaie mannenstem, die juist bezig was, de prachtige, enigszins weemoedige aria uit de opera de Parelvisser van Bizet te zingen.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd en nu zaten de beide vrienden naast elkaar in hun gemakkelijke stoelen, lui uitgestrekt en zij behoefden niets anders te doen dan te luisteren, met half gesloten ogen.

Voor de radio bestaan geen afstanden, want die uitvoering had plaats te Parijs op een afstand van meer dan 400 kilometer in rechte lijn gemeten.

Na dit lied trad, na een korte pauze, een sopraan op met een zeer schoon geluid, die het lied van de page uit de Jugenoten zong. Ten slotte de muziek van het Philharmonische orkest. En toen, begon Raffles er eigenlijk gezegd, al een weinig genoeg van te krijgen. Want hoe verwonderlijk de techniek hier ook gezegevierd had over de dode stof, het was en het bleef toch nog altijd mechanisch. Raffles onderdrukte een geeuw en keek tersluiks naar Brand die nog altijd aandachtig zat te luisteren met gesloten ogen en geheel verdiept in het genot, dat hij scheen te smaken. Met een glimlachend gelaat, stak Raffles tersluiks de hand naar de monoknop uit en draaide, om Brand te plagen, er was juist weer een aria begonnen, deze vlug heen en weer, waardoor hij dus voortdurend de golflengte wijzigde, uitsluitend voor de grap en zonder ook maar een ogenblik te kijken naar de opklapbare golflengteschaal. Brand trok een pijnlijk gezicht en keek verbaasd op toen plots de beide mannen elkaar verwonderd aankeken en Raffles eensklaps de afstemknop losliet. Want duidelijk hadden beiden daareven, hoewel zeer kort, een paar van de tekens van het over de gehele wereld bekende waarschuwingsslein opgevangen, dat al-

tijd gegeven wordt voor het verzenden van een code radiogram. Brand wilde nog iets zeggen, maar Raffles legde vlug zijn vinger op de mond en luisterde aandachtig.

Toen trok hij vlug een kleine bloc-notes naar zich toe, haalde zijn gouden Parker potlood uit en begon de tekens te noteren, die hij opving. Want in zijn oren klonk nu dat eigenaardige half ruisende, half kloppende geluid, welk veroorzaakt wordt door het telkens afbreken van de stroom, nu eens lang, dan eens kort, juist zoals dat het geval is met de Morse-tekens van de gewone telegraaf.

Hij ontving het bericht zo duidelijk, alsof het voor hem bestemd was. Het was kort, en toen werd het weer stil. Brand had het ook gehoord, maar het niet genoteerd.

Brand wilde wat zeggen, maar Raffles beduidde hem, nog even te zwijgen, schoof hem de bloc-notes toe en zei zacht:

— Werk dat eens uit.

Brand kende de tekens van de radiografie zo goed, dat hij geen halve minuut nodig had om het telegram over te zetten. Zijn ogen werden groot, toen hij las wat er stond:

— Bewuste gevangene kamer B. Geef nadere orders. Solom.

Hij schoof naar Raffles de bloc-notes terug, die glimlachend het bericht las en toen weer zijn vinger op de lippen legde. Er verliepen omsreeks tien minuten. En toen begon Raffles opnieuw te schrijven. Ditmaal was het bericht nog korter. Raffles wachtte nog even, maar toen er niets meer kwam, werkte hij zelf vlug het bericht uit.

Het luidde:

— Wacht mijn komst station. Vertrek met trein 9.12.

Brand had het ook gelezen en barstte nu zeer verbaasd uit:

— Wat voor de drommel heeft dat te betekenen?

— Ja, Charles, je ziet het, dat ik zo even niet geheel en al ongelijk had, toen ik een grote rol toekende aan het toeval. En dit is zeker toevallig. Om je te plagen deed ik telkens de golfengte wis-

selen en een daarvan was de juiste, om een bericht in handen te krijgen, dat natuurlijk niet voor ons bestemd, maar van een zeer eigenaardige inhoud is. Heb je soms een spoorboekje bij de hand?

Brand verschoot merkbaar van kleur, maar zei vastberaden:

— Een spoorboekje? Neen. Er is er geen in het gehele huis niet.

Raffles keek hem glimlachend en hoofdschuddend aan, terwijl hij met de vinger dreigde en toen spottend zei:

— Waar heb je dan het boekje gelaten, dat je tijdens het diner geraadpleegd hebt? Komaan, voor de dag er mee.

Zuchtend stak Brand de hand in zijn binnenzak en gaf Raffles het lijvige spoorwegboek, dat hij daar vergeten had met de woorden:

— Goede hemel, waar moet dat weer op uitlopen? Naar de duivel met de radio en met hem die haar uitvond.

— Foei Charles, zo mag je niet spreken. De radio heeft al zeer veel mensenlevens gered. Denk alleen maar eens aan de rampen op zee. Welke trein ook weer? Juist, 9.12. Laat ons eens zien.

Raffles verzonk onmiddellijk in de studie van het spoorboekje en zocht, waar en waarheen er des avonds om 9.12 uit Londen een trein vertrok.

Dat duurde ongeveer tien minuten. Toen riep hij opgewonden:

— Als niet pas eergisteren de zomerdienst was ingevoerd, had ik het wel kunnen weten. Om 9.12 vertrekt de boottrein naar Dover. Het is een sneltrein, die onderweg nergens stopt. Hoe laat is het nu, amice?

— Kwart over acht.

— Je vergist je, het is er pas veertien minuten over.

— Maar waarom vraag je dat in 's hemelsnaam?

— Omdat ik die trein nog wil halen.

— Je bent gek. Met welk doel dan toch wel?

— Om te weten wat dat geheimzinnige bericht betekent. Wie is die bewuste gevangene, waarom hebben zij hem op kamer B opgesloten? Wat is

dat voor een kamer? Wie is Solom? Dat moet ik weten.

— Ik herhaal dat je niet goed wijs bent. Een sprong in het duister. Een trein met vier, vijf honderd reizigers.

— Maak er vijfduizend van.

— Al waren het er maar vijftig, hoe wil je onder die vijftig reizigers de man vinden, die dat antwoord heeft verzonden?

— Dat weet ik nu nog niet, maar ik hoop dat het toeval mij weer behulpzaam zal zijn.

— Je eist te veel van die grillige jon-

ge dame, Edward. Blijf rustig zitten, er komen nog mooie nummers, Madame Séverine, die de klokken-aria uit Lakmé zingt...

— Madame Séverine kan naar de drommel lopen en Lakmé ook. Ik heb thans iets belangrijkers te doen. En de hemel zegene mijn grapje met de afstemschaal. Mijn jas, mijn hoed en mijn handschoenen en de snelste auto. Gauw een beetje.

— En dat heet een rustig avondje, kreet Brand wanhopig, terwijl hij het vertrek uitrende.

HOOFDSTUK II.

TE DOVER

Zo was nu eenmaal de aard van Raffles. Voor een gril offerde hij letterlijk alles en zeker zoiets banaals als het luisteren naar een radiouitzending van een concert te Parijs. Die zonderlinge draadloze berichten, die hem door het grootste aller toevallen in handen waren gekomen, hadden zijn geest onmiddellijk gevangen gehouden. Zij lieten hem van het eerste ogenblik af niet met rust en zijn avontuurlijke aard bedacht reeds alle mogelijkheden, die aan de wisseling van die beide radiogrammen verbonden waren. Dat zij van ernstige aard waren, hij twijfelde er geen ogenblik aan. Solom was natuurlijk een overeengekomen naam, een bijnaam misschien. Hij kon echter ook wel een werkelijke, maar dan een Griekse naam zijn. Verder stond het ook vast, dat er iemand was opgelicht en gevankelijk weggevoerd, om te worden opgesloten in een vertrek, aangeduid als kamer B. Waar die kamer zich bevond, of Dover het werkelijke einddoel van de reis was, wie de man was die het antwoord afzond, hoe hij er uitzag, dat waren even zovele raadsels, die Raffles onmogelijk kon oplos-

sen. En toch raasde hij nu in een van de snelste auto's, die door Henderson, de reusachtige chauffeur bestuurd werd naar het Victoria station, om daar nog bijtijds de trein van 9.12 naar Dover te kunnen halen. Hij had weinig meer bij zich dan zijn eigen kleren en een klein valiesje, waarin een paar vermoedingen. Natuurlijk had hij zijn revolver niet thuis gelaten, maar dat was dan ook alles. Zijn avontuurlijke geest dreef hem evenwel onweerstaanbaar aan en hij wist reeds nu, dat hij niet zou rusten, voor hij dit raadsel doorgrond had, dat hem door zulk een merkwaardige samenloop van omstandigheden ter kennis was gekomen. Het was acht minuten over negen, toen de auto met een ruk voor het station stilhield. Raffles sprong er uit, nog voor de wagen geheel tot stilstand was gekomen en zei op zachte toon tot Henderson:

— Vlug naar huis, James, de auto gereed houden en met mijnheer Brand op nadere berichten wachten. Zeg hem dat zij waarschijnlijk via de radio zullen komen.

En met deze woorden vloog hij als een stormwind de stenen trap op, kocht zijn kaartje, en rende juist het perron op, toen de trein zich in beweging zou zetten. Ondanks het woedend wuiven van de stationchef, rukte hij nog haastig een portier open en viel op een bank in een coupé eerste-klasse neer. Hij zat er geheel alleen en begon aanstonds met zijn toilet een weinig in orde te brengen, en zijn valies in het net te leggen. Daarna begon Raffles onmiddellijk een kleine inspectietocht in de trein. Deze had zijn vaart reeds aanzienlijk vermeerderd, en stooft nu dwars door de erbarmelijk lelijke wijken van Londen's zuidelijke voorsteden, waarvan thans echter niet veel te zien was, want de duisternis was al over de reuzenstad gedaald, en overal waren de straatlantaarns ontstoken. In de coupé die op de zijne volgde, zat een vrijend paartje, dat waarschijnlijk op de huwelijksreis was, en zich verschrikt naar hem omwendde, toen hij langs liep, maar zich vervolgens niet liet storen in zijn aangename bezigheden. Maar de daarop volgende coupé, ook van de eerste klasse, was vrij vol. Dan kwam er een wagon, geheel uit derde klasse coupés bestaande, ook bijna geheel gevuld, maar hierop sloeg Raffles geen acht, want hij meende wel als vaststaande te kunnen aannemen, dat lieden die dergelijke radiogrammen wisselen, niet in een derdeklasse reizen. Hij keek slechts vluchtig naar binnen, door de smalle ruiten van de coupés, die spaarzaam bezet waren. Zo liep hij de gehele trein af, van het begin tot het einde, terwijl hij reeds in razende vaart Greenwich tegemoet snelde. Hij raamde het aantal reizigers der eerste en derde klasse op ongeveer tachtig. Onwillekeurig zuchtte hij even, toen hij zich dit getal voorstelde. Want inderdaad, hoe zou het hem mogelijk zijn, dat aantal reizigers te Dover te volgen, waar zij elkaar zouden verdringen om de tournikets te bereiken op een tamelijk slecht verlicht station. Toen kende Raffles een kort ogenblik van twijfelmoedigheid, waarin hij bijna Charles Brand in het gelijk moest stellen. Was het inderdaad geen

dwaasheid, geen pure waanzin, op zulke losse gegevens eensklaps, zonder voorbereiding, iemand te willen nareizen, die hij niet eens van uiterlijk kende, die hij zeer waarschijnlijk nooit gezien had, en die hem in het gedrang op het station van Dover wel dadelijk zou ontsnappen? Maar dat ogenblik van twijfel duurde heel kort. Raffles had drie uren voor de boeg, en hij wilde ze goed besteden. In ieder geval stond het vast, dat de man, die het draadloze bericht had verzonden, zich in deze trein moest bevinden. Er vertrokken geen andere op dat uur. Even zeker was het, dat Dover zijn voorlopig einddoel was, ofschoon het natuurlijk niet was uit te maken, of hij daar niet op de nachtboot zou stappen, die twintig minuten daarna naar Calais vertrok. Het eerste radiogram kon immers zeer goed uit Frankrijk of Oostenrijk, maar ook uit Italië of Denemarken komen. Er was immers geen sprake van geweest, ook zelfs maar een poging te kunnen wagen, de plaats van herkomst vast te stellen. Raffles had onmogelijk de golflengte kunnen vaststellen en dat zou nog niets geven, want uit tal van plaatsen kon men radiogrammen met een zelfde golflengte verzenden. De aanwijzingen waren dus wel bitter weinig in aantal, dat moest Raffles zichzelf toegeven. Maar hij begon met nieuwe moed zijn tocht van voren af aan en lette nu wat scherper op alle reizigers in het bijzonder. Velen sliepen; dat waren ongetwijfeld dezulken, die gewend waren, deze reis naar het vasteland dikwijls te maken, en die in een trein even vast en goed konden slapen als in hun eigen bed, de gelukkigen. Anderen lazen een krant of tijdschrift, terwijl hier en daar een moeilijk gaande gehouden gesprek werd gevoerd. Naarmate hij verder ging voelde Raffles zich zijn vertrouwen in de goede afloop ontzinken. Hoe zou het toch mogelijk zijn, onder deze verzameling mensen, die blijkbaar zich om niets anders bekommerden, dan om de wijze, hoe zij de vervelende treinrit het gemakkelijkst zouden kunnen doorkomen, juist de man uit te zoeken die dat geheimzinnige draadloze bericht ontvan-

gen, en vervolgens beantwoord had. Want hoe scherp hij de gezichten ook bekeek, op geen enkel zag hij iets, dat in het bijzonder zijn aandacht trok. Zeker, er waren er een vier- of vijftal onder die reizigers, die er niet zeer vertrouwenwekkend uitzagen, maar Raffles wist maar al te goed hoe vaak de schijn soms bedriegt. Neen, daarop kon hij niet afgaan. Maar waarop dan wèl? Reeds stond hij op het punt, maar weer naar zijn eigen coupé terug te gaan, en verder alles aan het toeval en zijn goed gesternte over te laten, toen de Voorzienigheid hem nogmaals te hulp kwam in de vorm van een schijnbaar zeer onbetekenend voorval. Hij liep juist langzaam langs een coupé, waarop een grote I geschilderd was, en waarvan de gangdeur geheel was opengeschoven. Er zaten slechts drie heren in, waarvan er twee vast sliepen. De derde scheen iets te lezen, toen Raffles voorbij ging, en hield een klein stuk papier tamelijk dicht bij zijn ogen. Maar toen hij het wilde omdraaien, ontviel het aan zijn vingers, want juist drong een krachtige rukwind naar binnen door het half openstaande raampje, tegenover de deur. Het dunne stukje papier dwarrelde als een dood blad op de vloer neer, juist voor de voeten van Raffles. Deze kon weinig anders doen dan zich snel bukken en het oprapen, om het aan de eigenaar terug te geven, die zelf reeds haastig was opgesprongen. Daarbij wierp Raffles onwillekeurig een blik op het stukje papier, dat geel en blijkbaar van heel oude datum was. Hij zag een warreling van lijnen en enige letters, in rode en zwarte inkt aangebracht. Voor meer had hij geen tijd, want reeds stak de bezitter ongeduldig de hand naar het stuk papier uit, en keek daarbij Raffles scherp aan. Deze stelde hem het stukje papier ter hand, met een paar hoffelijke woorden, in verband met het openstaande raam, lichtte zijn reispet op, en ging uiterlijk geheel onbewogen en onverschillig verder, maar inwendig juichend. Want hij begreep aanstonds, dat zijn goede fee hem niet in de steek had gelaten. Het papiertje, dat hij in de hand had ge-

had, was zeker vele eeuwen oud, en het bevatte een of andere plattegrond, waarvan sommige gedeelten met letters waren aangeduid, die nogmaals voorkwamen in de rechterbenedenhoek van de tekening. Dienaangaande kon Raffles zich onmogelijk vergissen. Hij had te veel van dergelijke schetsen onder de ogen gehad, om ook maar een ogenblik te kunnen twifelen. Het leek op de tekening van een soort slot, vesting of kasteel. Een geoefende hand had het getekend, dat stond eveneens vast. De bezitter had het hem haastig uit de handen gegrist, zonder ook zelfs maar te bedanken, en hem daarbij een scherpe, wantrouwende blik toegeworpen.

En de gothische letter B spookte hem bovenal door de geest; die letter kwam ongeveer midden in de tekening voor. Nog geheel vervuld van hetgeen hem daareven overkomen was, viel Raffles weer op zijn eigen plaats neer, en verzonk in gedachten. Maar nauwelijks een paar minuten later sprong hij al weer op, een en al ondernemingslust. Hij verliet zijn coupé en liep in de gang bijna de hoofdconducteur tegen het lijf. Hij hield de man staande, drukte hem een geldstuk in de hand, en vroeg:

— Heeft deze trein een draadloze inrichting?

— Jawel mijnheer; tegenwoordig alle sneltreinen naar Dover. Vooraan de eerste wagon achter de bagagewagen. Daar zult gij de marconist vinden.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en snelde vlug door de smalle gang. Het was nog pas vijf en twintig minuten geleden, dat de trein Londen had verlaten. Hij liep zeker zeer snel, bijna zestig mijlen per uur, maar Raffles kende een voertuig, dat hem toebehoorde en dat er op zijn minst vijf en zeventig kon halen. Hij vond spoedig dat gedeelte van de wagon, dat was ingericht voor het verzenden van radio-dépêches, terwijl de trein reed en brabbelde snel iets op een stukje papier, dat hij de marconist toeschoof.

Deze las halffluid:

«Brand, Cromwellstreet 18 Londen stop. Kom met James onmiddellijk naar Dover stop. Neem grote Rolls Royce stop. Zorg aan het station te zijn, wanneer trein arriveert.

Palmhurst.»

— Wanneer kan het er zijn? vroeg Raffles.

— Het radiogram zelf is er binnen de minuut, mijnheer, maar de bezorging in de stad zal wel wat langer duren. Natuurlijk, tenzij de ontvanger zelf een toestel bezit en weet dat men hem zou seinen.

— Dat weet hij, antwoordde Raffles bedaard.

— Dan heeft de geadresseerde de boodschap ook binnen een minuut in handen, riep de marconist uit.

Hij wendde zich direct naar de seinsleutel.

En alweer was Raffles getuige van een der grootste wonderen der laatste jaren: een boodschap, die verzonden wordt van een voortrazende trein uit.

Raffles betaalde de onkosten volgens het vastgestelde tarief, nadat de marconist hem verzekerd had, dat het radiogram goed was overgekomen en begaf zich geheel gerustgesteld weer naar zijn plaats. Opnieuw verzonk hij in gedachten. Wat betekende dat alles? Waarom hield men, klaarblijkelijk met geweld, iemand vast, waarom beroofde men hem van zijn vrijheid? Die man, die zoeven de plattegrond had bestudeerd, reisde eerste klasse en zag er zeer gedistinct uit. Zonder die toevalige omstandigheid van het wegwaaien van het vergeelde papier zou de aandacht van Raffles op hem zeker wel het allerlaatste zijn gevallen. Hij haalde zich de man opnieuw voor de geest. Een rijzig, niet onknap man van middelbare leeftijd, met nog gitzwart haar, dat evenwel geverfd kon zijn en een zwart puntbaardje dat hem met zijn amandelvormige ogen het uiterlijk van een vreemdeling gaf; een Zuid-Amerikaan mischien. Zijn kleren waren uitstekend gesneden en Raffles had reeds de eerste keer boven zijn hoofd in het bagagenet een duur handvalies zien liggen. De

man was dus blijkbaar welgesteld, of gaf tenminste veel geld uit.

— En het een behoeft niet altijd samen te gaan met het ander, mompelde Raffles glimlachend voor zich heen.

Het gelaat van de man was bleek, van een wasachtige bleekheid en hij besteedde klaarblijkelijk veel zorg aan zijn uiterlijk. Maar een aangenaam gezicht was het desondanks niet en dat kwam voornamelijk door de stekende blik van de zwarte ogen, die Raffles een ondeelbaar ogenblik op zich had voelen rusten. Wie de man was kon hij in de verste verte niet vermoeden en hij durfde er ook de conducteurs niet naar te vragen, die het trouwens waarschijnlijk evenmin zouden weten. Maar wat deed ook eigenlijk de naam er toe? Wat die deed, of liever wat hij wilde gaan doen, was veel belangwekkender dan de vraag, wie hij was. Toen Raffles dat eenmaal voor zichzelf had uitgemaakt, toen hij begreep, dat hij zijn hersens nutteloos zou afmatten door te trachten, met de weinige gegevens, die hij bezat, het raadsel op te lossen, toen vlijde hij zich gemakkelijk in de kussens en dommelde een weinig in. De tijd verstreek en nog altijd stormde de boottrein met onverminderde snelheid door het Zuiden van Engeland, Dover tegemoet. Achtereenvolgens snelde hij, zonder er zich op te houden, voorbij Gravesand, Rochester, Chatham, Faversham en Canterbury. En toen hij ook laatstgenoemde stad achter zich had gelaten en nog maar een half uur van Dover verwijderd was, werd de aandacht van Raffles getrokken door een helder lichtschijnsel, dat zich op de straatweg, in dezelfde richting als de trein, scheen voort te bewegen en hem klaarblijkelijk inhaalde. Hij drukte zijn gelaat tegen de ruit. De spoorlijn liep hier over een afstand van een zestal mijlen juist evenwijdig met de brede verkeersweg van Londen naar Dover, die thans zo goed als verlaten was. En over die autostrade rende nu een grote, grijsgelakte auto, die echter pas zichtbaar zou worden, toen het schelle licht van haar schijnwerpers niet meer kon worden gezien. Het was een Rolls Roy-

ce van de grootste soort, een 90 paards wagen en toen Raffles scherp toekeek, meende hij zelfs de gestalten van zijn beide trouwe helpers, Henderson en Brand te kunnen onderscheiden, waarvan de eerste de wagen bestuurde. Het was als een visioen, want hoe hard de trein ook reed, de reusachtige auto was hem binnen enkele ogenblikken voorbij gestormd in een vaart meer dan 120 kilometer per uur.

— Het is goed dat er geen verkeer op de weg is, mompelde Raffles lachend. Ik vrees dat er van de overige weggebruikers weinig zou overblijven, als zij de wagen thans in de weg kwamen.

Hij keek nog even; het schelle lichtschijnsel verdween reeds aan de horizon. Na ruim een kwartier begon de trein vaart te verminderen en toen Raffles naar buiten keek bespeurde hij de lichten van Dover. Vijf minuten later stond de trein stil onder de stationskap, op nauwelijks tien minuten gaans van de plek, waar de Kanaalboten meren. Raffles stapte uit, voor de trein nog goed en wel stilstond, en haastte zich dadelijk naar de tourniquet, gaf daar zijn kaartje af en trachtte zich zo goed mogelijk onzichtbaar te maken achter een stapel koffers. Hij had Henderson en Brand reeds gezien, die een eind verder stonden en zij hem ook, maar zij namen opzettelijk niet de minste notitie van elkaar. Bij de tourniquets stonden een twaalftal personen te wachten, mannen zowel als vrouwen, en Raffles zag nu in, hoe lastig het geweest zou zijn, in die dringende hoop reizigers zijn man te herkennen. En daar kwam de gedistingeerde heer met het zwarte puntbaardje al aan. Hij had blijkbaar zoeven een stationskruier afgesnauwd,

die een aanval op zijn valies had willen ondernemen. Raffles hield hem nauwkeurig in het oog, schijnbaar bezig met de riemen van zijn eigen valies en half verborgen achter de stapel koffers. De donkere reiziger zelf scheen ook ongeduldig te zijn en drong haastig naar voren, maar zijn wagen was een der achterste van de trein geweest en de andere reizigers waren hem voor. Daardoor kwam het, dat Raffles duidelijk zag hoe de heer met het zwarte baardje eerst zoekend rondkeek, hoe zijn gelaat een andere uitdrukking kreeg en hoe hij, naar hij meende onopgemerkt, een knipoogje gaf aan een der wachtenden bij de tourniquet, een nog jonge man van ongeveer dertig, met een gladgeschoren, breed gezicht en gestoken in een licht, geruit costuum en een pet met grote klep op het hoofd. Op die pet was een stofbril geschoven, die met elastiek werd bevestigd. Raffles kon hem van zijn standplaats zeer goed opnemen. Hij was groot, breedgeschouderd en tamelijk door de zon verbrand.

— Zou dat de bewuste Solom zijn? vroeg Raffles zich af. De afzender van het eerste radiogram? En zou hij even wijs zijn als die Griekse filosoof? Men zou het zeggen, want hij heeft zijn gelaat uitstekend in bedwang. De man in het lichte pak en Zwartbaard stonden nu vlak bij elkaar, terwijl de laatste zijn kaartje aan de controleur gaf, waarbij beiden op gedempte toon enkele woorden met elkaar spraken. Daarop verlieten zij met snelle schreden het station.

Raffles begreep dat hij geen tijd te verliezen had. Wanneer die twee hem hier ontsnapten, dan had het volstrekt geen doel, de onderneming nog verder voort te zetten.

HOOFDSTUK III.

HET KASTEEL VAN DENMORE

Raffles liep dus met grote passen op Brand en Henderson toe, die zwijgend terzijde stonden, ging hen voorbij, maar zei snel op gedempte toon:

— Zij mogen in geen geval uit het oog worden verloren. Hen achterna. Maar blijf een weinig op een afstand van mij.

De twee gevolgden hadden de ingang van het station reeds bereikt en toen Raffles daar even later ook aankwam, zag hij hen, op het helderverlichte stationsplein, toelopen op een auto, die daar geparkeerd stond, onder toezicht van een jongen, die zich blijkbaar zeer gewichtig gevoelde.

Raffles bleef staan in de schaduw van een pilaar en zag hoe het tweetal de jongen wegzond, nadat de man in het sportpak hem iets in de hand had gedrukt.

Zij stapten evenwel niet dadelijk in de auto om weg te rijden, zoals Raffles gedacht had, maar schenen eerst even met elkaar te beraadslagen.

Zwartbaard had echter zijn valies reeds in de auto gedeponneerd. Raffles liet zijn blikken over het plein gaan en zag bij de ingang van een brede straat zijn eigen wagen staan, vlak bij een garage, die dag en nacht open bleef onder de hoede van een mecanicien, die vol bewondering dat meesterstuk van kracht en schoonheid aangaapte.

— Zij zullen de wagen horen, bromde hij bij zichzelf.

Op dat oogenblik zag hij Brand en Henderson, die bij de ingang waren blijven staan, wachtend op zijn instructies.

Hij wenkte hen bij zich en zei zacht:

— Het is al te laat en zo stil daar buiten, dat ik hen niet met de Rolls Royce durf volgen, daar zo'n lange slee natuurlijk direct opvalt.

— Weet je zeker dat dat de mannen zijn, die je moet hebben? vroeg Brand zacht.

— Er valt geen oogenblik aan te twifelen, Charles. Later zal ik je zeggen waarom ik er zo vast van overtuigd ben. Let nu goed op en volg nauwkeurig mijn aanwijzingen. Ik heb de vuurpijlen reeds uit mijn valies genomen; zij zitten in de zak van mijn overjas. Ik zal ze echter alleen gebruiken in geval van nood, wanneer ik in gevaar mocht verkeren. Wanneer zij instappen, zal ik proberen, mij aan de bagagedrager vast te klemmen en met hen mee te rijden. Ik moet volstrekt weten waar zij heengaan. Dringen de omstandighe-

den tot onmiddellijk optreden, dan zal ik een vuurpijl ontsteken.

— En zullen wij die kunnen zien?

— Slechts dan, wanneer je, zodra hun auto is vertrokken, in dezelfde richting rijdt, tot aan de grens van de stad. Blijf in geen geval langer dan tot twee uur wachten. Dat zou tot niets dienen. Ik keer in ieder geval tegen die tijd terug. Bestel kamers in het hotel «de Rode Leeuw» aan de haven. Misschien is er vannacht nog niets te doen. Wanneer je echter de vuurpijl ziet, rijd dan ook als de duivel naar de plek die hij je aanwijst, want dan is er periculum in mora, dan wordt wachten gevaarlijk. Begrepen?

— Volkomen. Waar denk je dat het op uit zal draaien?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Zal je voorzichtig zijn?

— Ik beloof het je.

— Je niet nodeloos aan gevaar blootstellen?

— Neen, beste, bezorgde jongen. Nu tevreden? Neem snel mijn valies; ik geloof dat zij gaan instappen.

— Je bent toch gewapend?

— Alles wat er nodig kan zijn, zit in de wijde zakken van mijn overjas. Tot straks, waarschijnlijk in «de Rode Leeuw»!

Raffles had hen vluchtig toegeknikt en was snel de trappen van het station afgedaald, om, het plein oversnellend, ongezien achter de auto te komen, waarin juist de man met het zwarte baardje en zijn metgezel hadden plaats genomen.

De ouderwetse auto had nog een stevige bagagedrager, die over de veren heenstak en een grote linnen kap, die thans was neergelaten, welke beide omstandigheden in zijn voordeel waren.

Daarenboven namen de beide mannen plaats op de voorste bank, terwijl de auto voor vier personen bestemd was.

Raffles droeg zorg, met de rug naar het voertuig te gaan staan, op ongeveer vijf meters en deed alsof hij een sigaret aanstak, maar nauwelijks had hij de motor horen aanslaan, of hij draaide zich bliksemsnel om en zijn lan-

ge benen brachten hem binnen een paar tellen bij de reeds in beweging zijnde auto.

Nauwelijks had hij zich op de bagagedrager geslingerd, of de wagen was reeds in volle vaart en reed ijlings door een der hoofdstraten in Zuidelijke richting.

Raffles zat tamelijk wel op zijn gemak, met zijn knieën hoog opgetrokken en zich vasthoudend aan de sterke riemen, die bestemd waren om er zware koffers mede op de bagagedrager vast te sjarren en verder goed beschermd tegen de luchtstroom, door de snelle vaart van de wagen veroorzaakt, want de linnen kap stak ver boven zijn hoofd uit.

Er was niet het minste gevaar te duchten, dat de beide mannen voorin hem zouden kunnen zien, tenzij onderweg de wagen panne kreeg, maar daaraan wilde Raffles voorlopig liever niet denken. In snelle vaart reed de auto Dover uit en volgde de weg naar Folkestone, de veel bezochte badplaats, die ongeveer vijf mijlen verder was gelegen.

— Wat gaan zij daar uitvoeren? vroeg Raffles zichzelf verbaasd af.

Nauwelijks tien minuten later zou hij het weten, want de wagen had niet meer nodig, om de korte afstand tussen beide havensteden af te leggen.

De auto snelde echter Folkestone door en voorbij en bleef in Zuidelijke richting de brede verkeersweg volgen.

Het was juist middernacht, toen de laatste huizen van Folkestone alweer achter het drietal lagen, waarvan er twee volstrekt geen besef hadden van het gezelschap van de derde.

Achtereenvolgens reed de auto binnen nauwelijks een half uur tijd voorbij Sandgate en Huth.

Maar voor Dymchurch bereikt werd, begon zij haar vaart te vertragen.

— Het werd waarachtig tijd, bromde Raffles ontvreden. Van mijn vuurpijlen zal op deze afstand wel zo goed als niets te zien zijn, denk ik. Zijn wij het doel genaderd?

Hij trachtte te bepalen waar hij was, maar dat viel hem niet gemakkelijk, ofschoon de maan nu en dan te voorschijn

kwam van achter snel voortjagende wolken. Hij hoorde echter boven het geronk van de motor uit duidelijk het geruis van de branding der golven op de rotsen en men kon zich dus onmogelijk ver van de kust bevinden.

Raffles meende trouwens de weg te herkennen, die hier langs de gehele kust loopt en alle havenplaatsen met elkaar verbindt.

Het terrein was heuvelachtig en hier en daar beschreef de weg grote en scherpe bochten, teneinde die toppen te ontgaan. Reeds een paar malen had Raffles de vage omtrekken gezien van enige dier oude kastelen, waaraan de kuststreek hier vroeger zo rijk was en waarvan ook thans ook nog heel wat bouwvallen over zijn. Hij ging met zijn geheugen te rade en herinnerde zich de namen van verscheidene dier oude ruïnes. Eensklaps, terzijde van de weg, bijna op de uiterste top van een klip, zag hij opnieuw de omtrekken van een oud kasteel, scherp afgetekend tegen de door de maan verlichte nachthemel, dat hij vroeger wel eens bezocht had, als tourist. Dat was Denmore Castle. Hij wist dat hij zich onmogelijk kon vergissen, want daartoe waren de twee torens, die nog van de zes overeind stonden, te karakteristiek met hun kantelen en hun spitse, met leien bedekte, ronde daken. De auto werkte zich niet zonder de nodige overschakelingen zover mogelijk naar boven, maar toen stopte de bestuurder met een onderdrukte vloek. Ofschoon Folkestone nauwelijks tien mijlen verder Noordwaarts lag, was de plek hier volkomen verlaten, van een romantische, indrukwekkende verlatenheid. Het kasteel lag wel tien minuten gaans van de straatweg en het was, prozaisch genoeg, omgeven door een nieuwerwets, niet erg fraai ijzeren hek. En Raffles herinnerde zich, dat bij de ingang een houten bordje was bevestigd met het opschrift:

— Toegang streng verboden. Kaarten verkrijgbaar bij de secretaris van de Vereniging voor Vreemdelingenverkeer. Slechts toegankelijk onder geleide van een gids.

Maar aan dergelijke prozaische waar-schuwingen kon men zeker niet denken op een tijdstip als dit, nu de duisternis over de aarde lag, grillige wolken in snelle vaart voorbij de maan schoven en het luide geraas van de branding daarbeneden ieder anders geluid overstemde. Raffles was van zijn zitplaats gesprongen en snel terzijde getreden in de schaduw van een zwaar rotsblok, terwijl hij zijn donkerkleurige overjas zodanig met zijn arm voor zijn gelaat vasthield, dat er bijna niets van te zien was. De mannen schenen blijkbaar van plan hun auto hier achter te laten en toen Raffles voorzichtig om het rotsblok heenkeek, bemerkte hij, dat zij het smalle zijpad volgden, dat regelrecht naar het ijzeren hek voerde, hetwelk de ruïne omgaf.

Hij kende dat slot en hij wist, dat de portier en gids nooit iets meer liet zien dan slechts een gedeelte van de bouwval. Dan kon de man trouwens niet anders, want het was in de streek bekend, dat de klip in alle richtingen ondermijnd was, misschien door de invloed van het water, misschien door mensenhanden en dat tal van gangen en tunnels op verschillende hoogten elkaar in het binnenste van de rots kruisten. Die gangen en holen kon men eertijds van de kelders van het slot uit, die zelve zeer ingewikkeld waren en een waar doolhof vormden, bereiken. Thans echter was dat gedeelte afgesloten door een stevige, eikenhouten deur, met ijzer beslagen en niemand had daar ooit een voet durven zetten. Men wist dat het zeer gevaarlijk zou zijn, want de klip was groot, bijna een kilometer lang, op de top gemeten en half zo breed en bijna zeventig meter hoog. Men zou in het warnet van gangen zeer gemakkelijk kunnen verdwalen en dan reddeloos verloren zijn. Toch had Raffles steeds vermoed, dat de oorspronkelijke bewoners van het slot deze doolhof zeer goed hadden gekend en dat zij er in thuis waren. Misschien bestond er een plattegrond van, een leiddraad, of iets dergelijks...

Onwillekeurig dacht Raffles aan het knisterende stukje papier, dat hij weinige uren geleden een kort ogenblik in

de handen had gehouden. Hij zag thans de beide mannen op de rug terwijl zij langzaam naar boven klommen, blijkbaar vast overtuigd, dat niemand hen kon zien. Huizen waren er dan ook niet in de omtrek en het kleine plaatsje Dymchurch lag op bijna een uur gaans, terwijl Hythe nog verder verwijderd was. Toen hij hen uit het oog dreigde te verliezen, verliet Raffles zelf zijn schuilplaats en begon hen voorzichtig te volgen, zorg dragend steeds in de schaduw te blijven van de zware rotsblokken, die hier langs het pad lagen, waarbij hij zich menigmaal diep moest bukken. Een van de beide mannen scheen de sleutel te hebben van het ijzeren hek want Raffles zag hen dat doorgaan en hun schreden richten naar de vervallen poort van het oude slot. Er was verder nog een zware poortdeur, die ook gesloten was, maar dat had al heel weinig doel, want vlak daarnevens was de meterdikke muur zover afgebrommeld, dat men, als men niet al te stijf in zijn gewrichten was, er gemakkelijk overheen kon klimmen. Dat deden de beide mannen dan ook en een ogenblik later volgde Raffles hun voorbeeld. Hij begreep nu zeer goed, dat hij zich in groot gevaar begaf. Nog altijd wist hij volstrekt niet, waarom die mannen daar waren en wat zij beoogden, maar zijn instinct waarschuwde hem, dat zij het hem zeer kwalijk zouden nemen, wanneer zij hem op deze plek aantroffen. Zij hadden in ieder geval niet veel goeds in de zin, dat stond vast. Raffles hoorde de losse stenen onder hun voeten voortrollen en naar dat geluid moest hij zich voorlopig richten, want hij kon hen niet meer zien, daar de maan achter de wolken verdwenen was. Hij wist dat hij zich thans bevond op een ruime binnenplaats of hof, in het midden waarvan zich een fraaie en uitstekend geconserveerde put met prachtig smeedwerk moest bevinden. Meer rechts was de ingang naar het hoofdgebouw. Maar ook dit was zo vervallen, ook hier waren de muren over grote afstanden zodanig in puin gevallen, dat men er ook in kon doordringen, zonder van de zware eikenhouten deur gebruik te maken,

die overigens halverwege uit haar hengsels hing. Juist bij die deur zag Raffles de twee mannen weer, want hun gedaanten staken duidelijk af, tegen de opnieuw door de maan verlichte muur. Zich dicht tegen die muur drukkend, sloop hij nader en zag hoe zij door de opening van de deur naar binnen stapten. En weer volgde hij hen zonder enige vrees. Het was hem nu een voordeel, dat hij de ruïne al eens vroeger bezocht had en wist hoe de inrichting van het kasteel was. Rechts van de brede hall bevond zich een geweldig grote zaal, waar in vroegere eeuwen feestgelagen werden aangericht, met een verhoogd gedeelte voor de kasteelheer en zijn bloedverwanten en vrienden. Deze zaal had oorspronkelijk niet minder dan acht brede boogvensters gehad, waarvan de kozijnen zich omstreeks een meter van de vloer bevonden, maar de meeste daarvan bestonden niet meer, want de muur was tijdens een brand, die een groot gedeelte van het kasteel verwoestte, in het begin van de negentiende eeuw in puin gevallen. Men had zelfs lang moeten werken om al die overblijfselen te verwijderen en toen was het kasteel niet veel meer geworden dan een attractie, een openbare vermakelijkheid. Toch waren er nog vrij wat vertrekken, die intact waren gebleven, in de linkse vleugel van het kasteel. Onder de grond, Raffles had zich daar zelf van kunnen overtuigen, waren alle keldervertrekken nog in precies dezelfde toestand als waarin zij zich vele eeuwen geleden bevonden. Het kasteel had honderden jaren achtereen toebehoord aan het geslacht van de graven van Denmore, machtige leenheren, die over een groot gedeelte van Kent en Surrey heersten. Het geslacht was echter in verval geraakt en de jongste nazaten hadden er zich in het geheel niet meer om bekommerd. Reeds lang voor de brand, die het kasteel bijna geheel

vernield, had geen der Denmores het ooit meer willen bewonen. En al hadden men het wel gewild, het zou uit geldelijke overwegingen onmogelijk zijn geweest. Want er ware een groot fortuin voor nodig geweest, om dit grote bezit in stand te houden en bewoonbaar te maken. Raffles kende de verhalen die van de laatste Denmores in omloop waren: lediggangers, spelers, gedegeneerde nakomelingen van het eenmaal zo machtige geslacht, die langzamerhand het gehele bezit in geld hadden omgezet, dat als water door hun vingers was gestroomd. Het was dan ook geen wonder, dat Denmore Castle sedert lange tijd volkomen verwaarloosd was, dat niemand er meer naar omzag en dat de verlopen lords Denmore een voor een ten onder gingen in de maalstroom. Voor zover hij zich herinnerde, was het geslacht zelfs in rechte lijn uitgestorven. Dat alles ging snel aan zijn geest voorbij, toen hij daar in de stikdonkere hall stond, omgeven door een duisternis, die geen menselijk oog kon doorboren. Maar toen hij nog overwoog, wat hij zou doen, werd hij uit de onzekerheid geholpen door het plotselinge opflikkeren van een lichtschijnsel aan het tegenovergestelde einde van de geweldige hall. Hij zag duidelijk, dat daarginds twee gedaanten stonden, waarvan er een was heengehogen over een grote stormlantaarn, welke zoeven was ontstoken. Raffles behoefde slechts een paar passen terzijde te doen, om verborgen te zijn achter een der vier geweldige pilaren van metselsteen, die lang geleden het verwulf van de hall hadden gedragen, maar die thans allen reeds enige meters boven de grond ophielden. Want er was geen dak meer; boven zijn hoofd zag Raffles slechts de donkere nachthemel, daar de maan zich sedert enige tijd niet meer vertoonde. Het scheen dat er zwaar weer op komst was.

HOOFDSTUK IV.

CYRIL DRAKE

Raffles keek nauwkeurig toe. Hij zag hoe de beide mannen, die hij zelfs op die afstand bij het licht van de lantaarn aanstonds kon herkennen, op gedempte toon even met elkaar spraken, en toen langzaam zich verwijderden, klaarblijkelijk naar de linkervleugel van het eeuwenoude slot. Behoedzaam, met de revolver in de hand, begon hij hen te volgen. Hij liep over een vloer van grote marmeren tegels, die voor een deel nog ongeschonden waren gebleven. En toch werd er volstrekt niets van zijn voetstappen gehoord, zo behoedzaam liep hij. Zijn taak was niet moeilijk, want hij behoefde voorlopig niets anders te doen dan het lichtschijnsel te volgen. De beide mannen liepen langzaam genoeg, om niet de vrees te behoeven koesteren, dat zij eensklaps uit het gezicht zouden verdwenen. Zij sloegen eerst een brede gang in, die achter in de hall uitkwam, en die evenwijdig liep met de voorgevel. Vervolgens sloegen zij een hoek om, toen nog een, en drongen hoe langer hoe verder de vleugel binnen. Raffles volgde hen, steeds op veilige afstand, en gereed zich te verdedigen als het moest. Zijn nieuwsgierigheid was ten hoogste gespannen. Zonder zich ergens op te houden, gingen de mannen verder. Nu eens hadden zij een stenen verwulf boven het hoofd, dan weer liepen zij als het ware in de buitenlucht, al naarmate de stenen zijmuren weerstand hadden geboden aan het vuur, of in de strijd het onderspit hadden moeten delven. Een paar malen moesten zij over hopen puin klimmen, en dan moest Raffles hen zeer voorzichtig volgen, om te vermijden, dat hij de stenen aan het rollen zou brengen. Maar eindelijk stonden zij stil voor een van die zware deuren, die voor de toeristen de rest van het slot onverbiddelijk afsloot. Die deur scheen echter voor hen volstrekt geen bezwaar te zijn. Want de man met het geruite

sportpak haalde een sleutel te voorschijn, en een ogenblik later draaide de zware deur langzaam op haar hengsels. De twee mannen gingen de gang binnen, die zich daar achter nog een eind uitstreckte en lieten de deur achter zich open, na echter de sleutel uit het slot te hebben genomen. Raffles maakte er dadelijk gebruik van om hen te volgen, thans zo dicht mogelijk op hun hielen, want hij kende hier de weg niet, en hij wist maar al te goed wat het einde zou zijn, als hij hier mocht worden ingesloten, zonder voedsel, en totaal onbekend met het labyrinth van wegen. De twee mannen schenen zich echter geen ogenblik te bedenken. En dat was ook geen wonder. Want Raffles kon duidelijk zien hoe de zwartbaard, die de lantaarn droeg, haar nu en dan ophief, om daarmede een stuk papier te belichten, dat hij in de linkerhand hield en dat hij telkens raadpleegde. Dat was zonder twijfel een plattegrond, die hen de weg moest wijzen. Maar Raffles lette niet alleen op de twee mannen, die daar behoedzaam voor hem uitliepen hij gaf ook goed acht op de weg, die hij volgde. Hij had een ijzersterk geheugen voor plaatselijke gesteldheden, en hij zou de weg terug kunnen vinden, ook zonder kaart, tenminste wanneer hij niet al te lang was. In dat opzicht zou Raffles spoedig worden gerustgesteld. Na enige malen een zijgang te zijn ingeslagen, bereikten de twee mannen, die hij volgde, een stenen trap, waarvan de treden door een langdurig gebruik waren uitgesleten, daalden die af en stonden toen aan het begin van een kelder van lang uitgerekte vorm. Die kelder bezat geen enkel venster en de verroeste ringen, die op geregelde afstanden in de muren waren geklonken, toonden aan, dat deze ruimte in vroeger eeuwen steeds met flambouwen moest worden verlicht. De twee geheimzinnige vreemdelingen hielden zich hier echter niet op, maar lie-

pen de kelder in zijn gehele lengte door en verdwenen door een tweede deur, die geen slot bleek te hebben, of althans een slot, dat sedert lang buiten gebruik was. Uit vrees van te worden ontdekt, durfde Raffles hen pas te volgen, toen zij door die tweede deur waren heengegaan. Hij kwam juist op tijd om het lichtschijnsel alweer om een hoek te zien verdwijnen. Toen hij zelf die hoek bereikt had, hoorde hij het gerucht van een sleutelbos. Het schijnsel, dat steeds grillige schaduwen op de muren had geworpen, door het bewegen van degene die de lantaarn droeg, scheen nu tot rust te zijn gekomen; men had de lantaarn blijkbaar op de grond neergezet. Haar licht bestraalde nog voor een klein gedeelte het einde van de dwarsgang, waar Raffles verborgen stond en toen hij de ogen ophief, zag hij met rood krijt, of rode verf, dat was niet te onderscheiden, een grote A op de muur geschilderd, dicht bij de hoek, op ongeveer twee meter van de grond.

— Waar A is kan B niet ver meer zijn, mompelde hij voldaan voor zich heen. Wij schijnen aan het doel van onze tocht te zijn gekomen.

Zeer voorzichtig bracht hij het hoofd een weinig vooruit, om om de hoek te kunnen zien. De twee mannen stonden dicht bijeen, met de ruggen naar hem toe, voor een blijkbaar zeer zware deur, ook al met dikke ijzeren staven versterkt en met geweldige scharnieren. De sportman had een bos roestige sleutels in de hand en hij stak juist op dat ogenblik een sleutel van onderwefse vorm in het slot, dat zwaar knarste; toen ging de deur open. Raffles zag nog juist, hoe de man met het zwarte baardje, bij wijze van voorzorg, zijn revolver trok...

Raffles wachtte even tot de deur weer zou worden gesloten. Maar toen deze openbleef, begreep hij, dat de twee vreemdelingen er zo zeker van waren, dat zij onmogelijk konden worden bespied, dat zij er zelfs niet aan dachten, zich de moeite te geven, die zware, moeilijk op haar hengsels draaiende deur nog te sluiten.

Hij verliet zijn schuilplaats en met grote behoedzaamheid sloop hij een weinig naderbij. Hij besloot zich zorgvuldig buiten het schijnsel van de lantaarn te houden en dan kon hij het er misschien op wagen, een blik in het vertrek te slaan, waartoe die deur behoorde. Want de sportman had de lantaarn weer opgenomen en naar binnen gedragen. Nog enkele meters en Raffles, die zich plat op de vloer van de duistere gang had uitgestrekt, kon een zeer klein gedeelte overzien van een keldervertrek dat misschien vroeger wel als kerker gediend had. Hij zag een stukje van een stroomatras en twee poten van een eenvoudige stoel. Even later zag hij ook het been van een man, die op die matras lag uitgestrekt. Dat been was in een broekspijp gestoken, met een keurige vouw er in, en de voet stak in een schoen van bruin leer, die ook al van prima kwaliteit scheen te zijn. Raffles kon alles goed waarnemen, want het licht van de lantaarn viel juist op dat halve been, dat zich ongedurig heen en weer bewoog. Plots dacht hij niet meer aan zien, want hij kreeg iets te horen, dat wel zo belangrijk was. Wie het eerst sprak, wist hij natuurlijk niet zeker, maar hij begreep, dat het de man met de baard moest zijn. Deze sprak met een scherpe, nauwelijks gedempte stem.

— Hoe is het, Cyril Drake, heb je je al bedacht, man?

— Ik behoef mij niet te bedenken, Jim Doolittle, klonk het op rustige toon gegeven antwoord. Ik weiger, zoals ik eergisteren ook geweigerd heb.

De toon van de ander klonk dreigend, toen hij zei:

— Maar begrijp je dan niet, dat we je nu volkomen in onze macht hebben? Solom heeft je laten oplichten en je hebt het aan je eigen stommiteit te danken, dat je in de val bent gelopen en volkomen van onze wil afhankelijk en in onze macht.

Wie de gevangene dan ook mocht zijn, bang was hij niet want zijn stem had een tartende, spottende klank, toen hij hernam:

— Ben jij soms niet afhankelijk van mij, Doolittle? Ik ken de plek, jij kent haar niet.

— Maar je zult ze mij zeggen.

— Dat zal ik niet.

— Je zult je nog wel eens bedenken.

— Nooit. Je kent mij niet, Jim Doolittle, als je denkt dat je mij door dreigementen kunt dwingen, je de plek te wijzen, waar de schat begraven ligt.

— Maar wij bieden je toch een behoorlijk deel van de opbrengst.

— Dat is verbazend grootmoedig, maar ik wil de schat voor mij alleen.

— Je hebt er geen recht op. Wat erger is, jij bent een nazaat man, die een moord pleegde, om dat geld in zijn bezit te krijgen.

— Mijn hemel, laen we geen oude koeien uit de sloot halen, hernam de gevangene blijkbaar ongeduldig en altijd met dezelfde spot in zijn stem. Geloof je dat ik zo kieskeurig ben? Denk jij dat het mij iets kan schelen, dat een betovergrootvader een Denmore heeft weten over te halen, al zijn schatten hier in veiligheid te brengen, toen de Fransen nogmaals met een invasie dreigden en hem daarna vermoord heeft? Wil je mij eens vertellen wat mij dat raakt? Ik ken de plek waar het geld ligt, het geld en de juwelen, het goud en het zilver en ik sterf liever, dan jullie die plek te verraden. Je hebt me vanochtend in de vroegte weten te overvallen, Phillip Tennyson, en ik wil je de eer niet onthouden dat je dat knap hebt aangelegd. Maar het zal jullie weinig helpen. Evenmin als het je geholpen heeft, dat jullie enige dagen geleden bij mij hebt ingebroken en die plattegrond hebt gestolen. Want waar het document is met de aanduiding van de juiste plek er op, waar mijn hebzuchtige voorvader het gestolen geld heeft begraven, dat zeg ik jullie toch niet.

— Weet wat je doet, Drake. Tart ons niet tot het uiterste, barstte Doolittle uit. Bedenk wel, dat niemand weet dat je hier ben. We kunnen je doden, zonder dat er een haan naar kraait.

— En denk je dat je daardoor gemakkelijker de plek zult vinden? vroeg Drake sarrend.

— Natuurlijk niet, maar dan zullen wij de tijd hebben, er ongestoord naar te zoeken. Niemand kan ons hier storen en wij hebben alle tijd.

— Je zoudt dus in staat zijn om mij uit de weg te ruimen, alleen om dat geld?

— Wij zijn tot alles in staat. Wij beiden zijn ten einde raad, Tennyson en ik. Wij moeten geld hebben, hoe dan ook.

— Maar vriend amice, ik verkeer immers in dezelfde omstandigheden, hernam Drake met een onaangenaam lachje. Geloof je soms dat ik werken zo prettig vind? Ik wil je wel zeggen, dat ik bijna in staat was geweest, op mijn knieën te vallen en een dankgebed te storten, toen ik omstreeks een week geleden door een toeval dat kostelijke papiertje in handen kreeg. En vervloekt moge het ogenblik zijn, toen ik er jou in een dronken bui van sprak. Maar gedane zaken nemen geen keer; ik heb een dure eed gezworen, dat ik nuchter zou blijven, zolang ik in jouw gezelschap was. Want als ik wéér mocht drinken, wie weet wat ik dan zou loslaten.

Er volgde geen antwoord.

Raffles, languit op de vloer uitgestrekt, meende het bleke, wasachtige gezicht van Doolittle voor zich te zien en het was hem alsof hij de valse glimlach kon waarnemen, die er over liep.

Diens stem had ook een andere klank gekregen, toen hij na enige ogenblikken hernam:

— Ik denk dat het je nog wel eens zult berouwen, Drake. Want, luister goed, je kent ons slecht als je denkt, dat het leven van een mens ons iets waard is, waar het om ons eigen belang gaat. Wij willen niet tot armoede vervallen, wij willen niet langer door schuldeisers vervolgd worden, wij willen ons leven, zoals het tot dusverre was, blijven voortzetten. Bedenk je dus nog maar eens goed. We bieden jou een tiende gedeelte van de buit, als je ons de plek aanwijst waar een andere Drake dat geld heeft begraven. Weiger je, dan zullen wij eens zien wat een hongerkuur op je koppigheid vermag.

— Niets, Doolittle, volstrekt niets, antwoordde Drake bedaard. Wat ik mij eenmaal in het hoofd heb gezet, dat volbreng ik. Als ik niet wil, dan zal eerder mijn geraamte hier verbleken, dan dat ik jullie het geheim verraad. Een tiende van de buit, en dat terwijl alles mij eerlijk toekomt. Je bent gek. En verveel mij nu alsjeblieft niet langer en laat mij met rust. Vertrek en... vertrek en laat me met rust! Jullie kunnen naar de weerlicht lopen en ik ga maf-fen. Apropos, weet je dat het hier nog al tocht? Ik heb gemerkt, dat er een scheur in de stenen zoldering van dit ellendig hok is.

— Als je er maar niet door kunt ontvluchten, Cyril Drake, dan komt die scheur er niet zo erg op aan, zei Tennyson honend. Neem wat je geboden wordt, man, dat is het beste wat je kunt doen. Wij komen morgen terug, en zo vervolgens iedere dag, tot je zult hebben toegegeven.

— Dus over mijn dood wordt al niet meer gesproken. Prachtig, ik begin vorderingen te bespeuren, riep Drake uit.

— Verheug je niet te vroeg. Je vergist je, als je denkt, dat wij het zo gauw opgeven, riep Doolittle woedend uit, die zijn geduld scheen te verliezen. Honger heeft al menigeen getemd en dat zal het met jou ook wel het geval zijn!

Raffles hoorde het schuren van de grote lantaarn over de vloer.

Het voorwerp werd zeker weer opgenomen. Onmiddellijk trok hij zich snel terug in de gang, richtte zich op en aanvaardde de terugweg, niet wachtend tot de anderen, gelijk met hem in de gang zouden zijn, want dan was het mogelijk, dat zij hem zouden zien.

Hij moest met zijn hand langs de muur tasten, maar toch vergiste hij zich niet en hij bereikte juist de deur van de kelder, toen hij met een dreunende slag de zware deur van het onderaardse kerkerhol hoorde dichtslaan. Hij kon nu zonder gevaar zijn eigen elektrische zaklantaarn ontsteken, snelde de kelder weer door, ging door de eerste deur, beklom vervolgens de trap, volgde de reeks van gangen, die hij zoeven reeds was doorgestaan en stond

een ogenblik daarna weer in de grote hall.

— Nu, ik moet zeggen, dat zijn drie fraaie knapen, bromde hij voor zich heen. Zij geven elkaar weinig toe. En het toeval heeft mij een alleraardigst avontuur gebracht. Wat te doen? Hier blijven en zelf naar de schat gaan zoeken? Dat zou natuurlijk de grootste dwaasheid zijn, die ik kan bedenken. Ik kan evengoed naar een speld in een hooiberg zoeken. Dat die mijnheer Drake zou kunnen ontsnappen en er ontijdig met de schat vandoor zou kunnen gaan is ondenkbaar. Zij hebben hem natuurlijk alles afgenomen en die eeuwenoude cellen waren buitengewoon stevig. Ik denk dat ik het verstandigst doe, maar rustig te gaan slapen. Maar waar? Ik kan toch moeilijk naar Dover terugwandelen. Wij zullen maar eens kijken wat zij zelve doen.

Op dat ogenblik bemerkte Raffles het schijnsel van de lantaarn weer en hij haastte zich dus door de hall, klom naar buiten, bereikte het voorplein, stak ook dit snel over, werkte zich over de ringmuur en stond een ogenblik daarna weer in de schaduw van hetzelfde rotsblok, dat hem zoeven beschut had.

Het duurde nog enige tijd voor hij de schreden van Doolittle en Tennyson hoorde. Zij gingen hem voorbij, op gedempte toon met elkaar pratend en nu en dan vloekend. Doolittle nam achter het stuurwiel van de auto plaats en Tennyson ging naast hem zitten, na dat de motor was gestart. Zodra de wagen zich in beweging stelde, wipte Raffles met een lenige sprong weer op de bagagedrager. Tot zijn blijdschap bemerkte hij dat Doolittle de wagen liet keren en even later reden zij weer over de straatweg naar Dover.

Het was bijna drie uur in de ochtend, toen de auto de stad binnenreed en daar het al begon te dagen, achtte Raffles het gereden zijn zitplaats maar liever te verlaten, voor de een of andere politie-agent of een bemoeiziek voorbijganger hem zag. Hij sprong dus van de auto toen deze even vaart verminderde, en behoefde toen nog maar een minuut of tien te lopen, alvorens hij

het hotel «de Rode Leeuw» bereikte. De nachtportier bleek reeds ingelicht te zijn en wees hem dadelijk zijn kamer, na hem te hebben medegedeeld, dat «de twee andere heren» op dezelfde verdieping slieden en zelfs op dezelfde

gang. Raffles dacht er echter niet aan, Brand of Henderson te wekken, maar begaf zich dadelijk ter ruste en slied onmiddellijk, nadat hij zijn leden had uitgestrekt, rustig in.

HOOFDSTUK V.

HET VELDTOCHTPLAN

Reeds om acht uur sprong Raffles al weer uit zijn bed, nam een koude douche, die hem geheel verfriste, kleedde zich en schelde toen om de étalagekellner, die een ogenblik later zijn hoofd om de deur stak.

— Is de heer van kamer 218 al bij de hand? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer en hij heeft reeds naar u gevraagd. Hij zei echter dat wij u in ieder geval moesten laten slapen tot gij u zelf zoudt ontwaken.

— Oké! Wees dan zo goed en vraag hem of hij even bij mij wil komen, wij ontbijten over een kwartier, denk er om.

De kellner ging heen en een paar minuten later trad Brand de kamer binnen, met een zeer nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht.

Hij stak Raffles de hand toe, keek hem eens goed aan en zei toen:

— Als ik nog goed op je gelaat kan lezen, dan heb je vannacht belangwekkende dingen medegemaakt?

— Zeer belangwekkende, amice, gaf Raffles toe en ik kan je verzekeren, dat ik er geen spijt van heb, dit tochtje op touw te hebben gezet.

— Die radioberichten hadden dus werkelijk enige betekenis?

— Een betekenis van het grootste gewicht. Maar zeg mij voor alles eens: ken jij ene Cyril Drake soms persoonlijk?

— Ik heb hem gekend, maar ik heb hem mijn vriendschap al heel gauw weer opgezegd. Een losbol, een cynicus en een onverbeterlijke speler. Hoe kom je er toe om mij dit juist nu te vragen?

— Wel, hij is de gevangene, van wie sprake is in het radiogram van Solom en die Solom heet eigenlijk Philip Tenyson. Het was maar een afgesproken naam.

Brand slaakte een kreet van verbazing en riep toen:

— Wat zeg je daar? Is die Cyrill Drake gevangen? Waar dan in 's hemelsnaam?

— Op Denmore Castle. Maar laat ik je alles vertellen, dan kun je naderhand altijd nog vragen.

Op zijn heldere, korte wijze deelde Raffles Brand alles mede, wat er die nacht was voorgevallen van het ogenblik af dat hij achter op de auto van de twee mannen was gesprongen.

Brand, die hem geen enkele keer in de rede was gevallen, keek Raffles, toen deze eindelijk zweeg, met de grootste verbazing aan en riep uit:

— Dat is zeker de wonderlijkste zaak waarvan ik in lange tijd gehoord heb. Ik herinner me nu weer heel goed, dat die Drake me wel eens verteld heeft, dat een lange reeks van zijn voorouders in dienst hebben gestaan van het geslacht Denmore als huisonderwijzer, secretaris, later ook als archivaris of rentmeester. Ik weet ook nog, dat ik toen, om aan mijn nieuwsgierigheid op archeologisch gebied te voldoen, een paar dagen achtereen in de bibliotheek van het Oudheidkundig Museum heb gezeten en daar de geschiedenis van de Denmores heb bestudeerd.

— Dat is interessant, en wat leerde die geschiedenis je?

— Wel er is zo ongeveer twee eeuwen geleden inderdaad een Denmore ver-

moord onder zeer geheimzinnige omstandigheden. En men wees toen als dader ook werkelijk een Drake aan. Maar die vermoedelijke dader was spoedig voortvluchtig, omdat er vijandelijke horden onverhoeds kwamen binnenvallen, die het kasteel bezetten. Een paar maanden daarna reeds kwam hij door een ongeval in Frankrijk om het leven.

— Aha, dat zou dan verklaren, waarom de moordenaar de vruchten van zijn laffe daad niet heeft geplukt en de schat niet heeft weggehaald.

— Het is een gruwelijke historie. De moordenaar moet de verslagen Denmore, die hij naar een verlaten gedeelte van het slot had weten te lokken, daar ter plaatse hebben begraven en het geraamte moet nu verbleken op weinige afstand van de plek, waar zich het gestolen geld bevindt. Ik weet natuurlijk volstrekt niet hoe die Cyril Drake, die daar nu wordt gevangen gehouden, in het bezit kan zijn gekomen van de aanwijzingen, waar de moordenaar de schat begroef.

— Dat zal eenvoudig genoeg in zijn werk zijn gegaan. Zulke papieren raken vaak zoek en komen pas een paar honderd jaren later eensklaps te voorschijn bij het doorbladeren van een oud familieboek, een bijbel of iets dergelijks.

— Wat ben je van plan? Moeten wij die Drake eigenlijk niet bevrijden?

— Dat heeft geen haast, zei Raffles koeltjes. Zijn leven loopt voorlopig geen gevaar. Ik acht die Doolittle zeker in staat tot een misdaad om zijn doel te bereiken, maar hij zal dat toch pas in de uiterste noodzakelijkheid doen, want hij weet zeer goed, dat hij daar volstrekt niets mee bereikt. Ja, als hij maar kon uitvinden, waar Drake het kostbare stuk verborgen heeft, hetwelk de plek aanduidt, waar zijn laaghartige voorvader het geld begroef, maar daar kan hij natuurlijk niet op rekenen. Hij zal liever trachten Drake zelf tot andere gedachten te brengen.

— Dan kent hij hem slecht, als hij dat denkt, riep Brand hoofdschuddend uit. Ik ken hem beter. Koppig als een mullezel, haatdragend en eerder bereid te sterven, dan om zich te laten beste-

len. Geloof je, dat hij dat papier op het ogenblik bij zich kan hebben?

— Dat lijkt me in hoge mate onwaarschijnlijk. Je begrijpt immers wel, dat ze zijn kleren dadelijk tot in de voering zullen hebben doorzocht.

— Het document zou dus in zijn huis te Londen moeten zijn?

— Dat veronderstel ik, ja.

— Hoe zouden ze hem hebben kunnen wegvoeren?

— Dat kan ik je natuurlijk niet zeggen, maar het moet bij verrassing gebeurd zijn. Ik stel het mij aldus voor. Drake zal eens een kijkje hebben willen nemen op het oude kasteel, alvorens zijn maatregelen te nemen tot het opdelen van de schat en de anderen, die hem misschien dag en nacht hebben laten bespionneren en hem daarheen gevolgd waren, hebben hun slag geslagen. De streek is daar zeer eenzaam, vooral in de ochtend en in deze tijd van het jaar en alles was natuurlijk goed voorbereid.

— Maar dan moeten er toch medeplichtigen in het spel zijn. Dat kunnen zij toch onmogelijk met zijn beiden hebben opgeknapt?

— Niet eens met zijn beiden; Tennyson zou het geheel alleen hebben moeten doen, anders had hij Doolittle geen radiogram hebben behoeven te zenden. Dat was immers in Londen.

— Ja, dat is waar, dat vergat ik.

— Maar wat doen die medeplichtigen er toe? Je begrijpt toch wel dat de beide schurken hen niet in vertrouwen hebben genomen en hun zeker niet de ware reden hebben gezegd. Tennyson zal misschien twee vastberaden kerels in dienst hebben genomen; hij heeft hen goed betaald, Drake werd bewusteloos gemaakt en op vrij grote afstand van het slot zond hij de medeplichtigen weg, met een flinke som gelds in hun zak, om vervolgens de bewusteloze gevangene geheel alleen naar het slot over te brengen.

— Dat is niet onmogelijk. Tennyson is groot en zeer sterk, Drake is daarentegen tenger en mager; hij woog zeker niet meer dan 62 of 63 kilo. Ofschoon dat toch nog een behoorlijk gewicht is,

kan een stevige kerel hem heel gemakkelijk op zijn schouders naar die onderaardse kerker hebben gedragen.

— Het doet er ook weinig toe hoe het in zijn werk is gegaan, want wij hebben alleen met de resultaten te rekenen, Charles. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik het hierbij niet laat.

— Maar Edward, wat kun je doen, als je zelf het document niet hebt? Je gelooft toch niet, bij Drake te zullen slagen, waar die twee anderen gefaald hebben?

— Dat is nog niet zo heel zeker. Als ik hem, bijvoorbeeld, eens voorstelde, de schat met hem te delen en hem daardoor de vrijheid te verschaffen, dan zou hij misschien in staat zijn, op mijn voorstel in te gaan, alleen om Doolittle een hak te zetten. Dat ligt zo in de menselijke natuur. Ik kan het in ieder geval eens proberen.

— Is dat je ernst? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom trek je daar zo'n angstig gezicht bij? Het heeft niets te betekenen. Gevaar lopen wij er volstrekt niet bij. De man is ontwapend en volkomen weerloos.

— Jawel, maar zijn Doolittle en Tennyson ook ongewapend en weerloos? hernam Brand. Je zei zoeven zelf, dat zij voornemens zijn vandaag weer terug te komen.

— Dat is zo, maar toch waarschijnlijk niet voor de avond valt. Zij zullen wel wat bevreesd zijn lastige nieuwsgierigen op hun weg te ontmoeten. Maar al kwamen zij overdag, wij vormen in ieder geval een verpletterende meerderheid, want ik ben ditmaal voornemens, jou en Henderson mede te nemen, maar niet dan nadat wij ons goed vermomd hebben.

— Dan is het wat anders. Dan voel ik ook wel wat voor zo'n klein avontuur, riep Brand opgewonden uit. Alleen vrees ik, dat die Drake toch misschien zal weigeren. Hij is verbaasd hebzuchtig.

— En ik geloof het tegendeel, zei Raffles met een fijn glimlachje. Hij zal toestemmen; volstrekt niet uit dank-

baarheid jegens zijn redders, die hem de vrijheid hergeven, of zo iets maar veeleer uit wraakzucht jegens zijn twee vijanden, zijn vroegere vrienden.

— Zullen wij dan maar niet terstond na het ontbijt gaan?

— Ik vind het uitstekend. Wat doet Henderson?

— Wat zou hij anders doen dan de auto verzorgen?

— Natuurlijk, ik had het moeten weten. Hij lijkt wel onverbeterlijk. Ik geloof, dat hij nog aan autopoetsen zal denken in het hiernamaals. Ik heb hem echter nodig; ik wilde wel dat je hem op de hoogte bracht.

— Zouden wij geen kans lopen, hier in Dover die Doolittle en die Tennyson tegen het lijf te lopen?

— Al zou dat zo zijn, wat zou het hinderen?

— Maar hij heeft jou gezien. Hij zal je herkennen, want je hebt in de trein vlak tegenover hem gestaan.

— Daarom zei ik je zoeven ook, dat wij zo verstandig zullen zijn, ons te vermommen. Jij bent hier ook, geloof ik, ingeschreven onder je eigen naam en het zou onaangenaam zijn, wanneer je later bekend mocht worden, in verband met deze zaak.

— Ben je werkelijk voornemens met die Drake te delen?

— Als hij mijn voorstel aanneemt, natuurlijk. Hij heeft in ieder geval de schat gevonden en het laat mij volkomen koud, dat een zijner voorouders een Denmore heeft doodgeslagen. In ieder geval kan men hem daar moeilijk voor aansprakelijk stellen. Maar van kansberekeningen houd ik niet, wij zullen straks wel zien waar wij aan toe zijn.

De twee vrienden begaven zich nu vlug naar de eetzaal, waar zij slechts weinig reizigers aantroffen.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat Raffles Brand had opgedragen, er zich eerst nauwkeurig van te vergewissen, of het toeval ook Doolittle en Tennyson naar hetzelfde hotel had gevoerd.

Wat Henderson betreft, hij liet zich slechts een paar malen zien, met een brede glimlach op zijn goedig gelaat en

zeer tevreden met hetgeen hij verricht had.

Hij kwam alleen maar, om te melden, dat de Rolls Royce er weer uitzag, alsof zij zo juist van de fabriek kwam en om zijn instructies in ontvangst te nemen.

Daarop verdween hij weer, om zijn eenvoudige maaltijd met het personeel van het hotel te gaan nuttigen; eenvoudig alleen in samenstelling en niet in omvang, want nog zelden hadden de kellners en de kamermeisjes een sterfelijik mens met zoveel eetlust zulke geweldige porties naar binnen zien slaan.

Henderson echter verklaarde dat het nodig was voor het onderhoud van zijn spieren en sommige kamerkatjes kwamen aarzelend zijn geweldige, staalharde biceps betasten, die hij haar lachend voorhield en zeiden dat zij het «griezelig» vonden.

Raffles en Brand ontbeten snel.

Zij maakten vervolgens op hun kamer een klein valies gereed, waarin enige vermommingen, waarna Raffles zijn rekening ging voldoen, daar hij niet zeker wist, of hij nog wel terug zou keren.

Henderson kwam met de grote slee voorrijden en dezelfde tocht als de nacht te voren nam een aanvang, maar thans bij schitterende zonneschijn, een zachte wind, een landwind, die de geuren van kamperfoelie en theerozen met zich voerde, zodat de beide vrienden genoten van die tocht, door de vroege ochtend, alsof zij een vacantiereisje ondernamen, waarbij er geen sprake was van schatgraverij.

Raffles vooral bezat de gelukkige eigenschap dat hij uit zijn geest alles kon verbannen, waaraan hij op een gegeven ogenblik niet wilde denken.

En nu wilde hij alleen maar denken aan de heerlijke natuur, de ruisende bossen, de zilveren waterstromen, welke de auto op haar weg langs de kust van Wales voorbij snorde, in een vaart, die naar het oordeel van Henderson, die de wagen bestuurde, veel te langzaam en een waar slakkengangetje was.

Maar Raffles dacht er niet aan zich te overhaasten.

Hij begreep wel, dat hij de tijd had. Aan ontsnappen zou Cyril Drake toch niet kunnen denken, want daartoe was zijn gevangenis te solide. Voorlopig scheen hij toch niet te willen toegeven, en dus bestond er zeker geen aanleiding, tot haast.

Natuurlijk bleef de mogelijkheid, dat Jim Doolittle en Philip Tennyson op goed geluk naar de schat gingen zoeken, maar die kans was niet groot.

Inderdaad, het zou pure dwaasheid zijn, en getuigen van een al te blind vertrouwen in een goed gesternte, als men zou proberen in die eindeloze gangen, in dat warnet van gaanderijen, kelders, onderaardse holen en tunnels te zoeken naar de plek, waar vele jaren geleden een Drake het aan een Denmore ontstolen goud had begraven.

Ruim anderhalf uur nadat de reizigers uit Dover waren vertrokken, waaruit dus blijkt dat zij werkelijk zeer langzaam hadden gereden, bereikte de auto het stadje Hythe.

De auto verder te gebruiken zou een weinig te gevaarlijk zijn, want de wagen was te opvallend en als Doolittle en Tennyson die geweldige slee zagen, in die eenzame streek, dichtbij het oude kasteel, dan zou misschien hun argwaan worden gewekt.

Raffles wist nu reeds te veel van het nobele paar, om niet overtuigd te zijn, dat zij niet voor een misdaad zouden terugdeinzen, zodra het hun duidelijk mocht worden, dat vreemden hun plannen kwamen dwarsbomen.

Overigens, de afstand van Hythe tot Denmore Castle bedroeg hoogstens een half uur lopen, en het weer was zo fraai dat de drie mannen er gaarne de wandeling voor over hadden.

De Rolls Royce werd dus neergezet in de enige garage, welke het kleine plaatsje bezat, en na er het valies te hebben afgenomen, begaven de drie mannen zich op mars.

Onderweg zou Raffles zich vermommen. Hij kreeg daartoe de gelegenheid, op een plek, waar de weg door een fraai bos voert, en waar verborgen plekjes in overvloed waren, om zijn gelaat snel te veranderen.

Hij kwam weer te voorschijn als een grijsgebaard man, met zware grijze wenkbrauwen, het hoofd gedekt met een slappe vilthoed, zodat hij wel kon doorgaan voor een universiteitsleraar met vacantie, die hier voor genoeg zijn studie kwam voortzetten.

Raffles ging voor Brand staan en vroeg glimlachend:

— Geloof je dat Doolittle mij zo zou herkennen?

— Dan zou hij wel helderziende moeten zijn, meende Brand. Hoe zou hij dat, waar ik je zelf ternauwernood herken?

— Dat is voldoende. Dan maar weer op mars, en van nu af zullen wij een beetje voorzichtigheid moeten betrachten, want daar door de bomen zie ik reeds in de verte de omtrekken van Denmore Castle schemeren.

De drie mannen gingen verder, en op hun weg ontmoetten zij slechts weinig voorbijgangers.

Ten slotte kwamen zij aan een open plek, aan de voet van de heuvel, op welks top de ruine van het kasteel gelegen was.

Het maakte thans een romantische, maar volstrekt niet sombere indruk, met zijn met mos en klimplanten bedekte muren, zijn twee nog overeind staande torens, en zijn zolderloze verrekken.

De drie mannen trachtten zich zoveel mogelijk voor te doen als touristen, die maar eens een kijkje komen nemen, en een ogenblik later stonden zij voor het gesloten hek.

— Het is goed, dat de sleutelbewaarder hier niet dicht bij woont, zei Raffles zacht. Dat zou lastig zijn. Nu, wij zullen het ook zonder sleutel zien te doen.

— Een ogenblikje, Edward, aldus weerhield Brand hem.

— Ja... wat is er?

— Je bent immers van plan met Drake te spreken?

— Zeker, als wij tenminste tot hem kunnen doordringen.

— Dan zal ook ik mij moeten vermommen, want ik heb je al gezegd, dat hij mij kent.

— Dat heb ik niet vergeten, amice.

Maar het is daar beneden erg donker en je kunt je voorlopig ook afzijdig houden. Intussen, wanneer wij eenmaal daarbinnen zijn, kun je mijnentwege voor alle veiligheid een valse baard omdoen, of op andere wijze je onkenbaar maken. En nu vooruit. Wij moeten snel naar binnen gaan, voor iemand ons ziet.

Raffles had zich overtuigd dat er niemand te zien viel, noch op de binnenplaats, noch op de eenzame weg, die naar boven voerde en in minder dan geen tijd had hij het eenvoudige slot van het hek geopend.

De drie mannen gingen naar binnen.

— Mag ik een vraag stellen, mylord? liet de zware stem van Henderson zich horen.

— Wat wilde je weten, James?

— Is het niet mogelijk, dat die portier met toeristen binnen is?

— Dan zou het hek toch niet gesloten zijn, merkte Brand op.

— Dat is geen bewijs, amice, hernam Raffles hoofdschuddend. Want natuurlijk sluit de man het hek weer achter zich, als hij met bezoekers naar binnen gaat, om te beletten dat laatkomers ongemerkt binnen komen. Ik geloof echter niet dat hij er thans is. Het seizoen spoedt al ten einde en de grote stroom van vacatiegangers is al erg gedund. Wij zullen echter toch maar voorzichtig zijn, want ik zou die brave Cerberus met zijn kudde liever niet tegen komen.

— Weet je zeker, dat je de weg nog kent, Edward?

— Wees maar gerust, die staat in mijn geheugen gegrift.

Onder het spreken was het drietal snel voortgelopen, telkens nog eens omziende naar de weg, want zij waren thans nog altijd in het gezicht van degenen, die zich op die weg mochten bevinden.

Raffles was er echter wel van overtuigd, dat Doolittle en Tennyson niet zo gauw na hun eerste mislukte poging zouden terugkeren.

Zij moesten begrijpen, dat hun kop-pige gevangene nog lang niet «rijp» was, zoals men dat pleegt te noemen.

En nu waren zij achter de muur en onzichtbaar voor degenen, die daar op de weg mochten wandelen.

Zij klommen over de uit haar hengsels hangende deur en schreden zo zacht mogelijk door de grote hall.

HOOFDSTUK VI.

HET VOORSTEL VAN RAFFLES

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, sloeg Raffles de weg in, die hij gisteren bij nacht was gegaan.

Na enige tijd zei Brand op gedempte toon:

— Deze ruïne schijnt wel een groot oppervlak te beslaan.

— Reusachtig.

— Van welke datum dateert dit slot ook al weer?

— Het moet reeds in het begin van de 13e eeuw gebouwd zijn. Daarop wijst de vorm van de boogramen, voor zover zij er nog zijn en de indeling der vertrekken. Maar daar zijn wij reeds aan de kelder.

Brand keek niet zonder enige ongerustheid naar de zware deur en zei toen:

— Moeten wij die openen?

— Daar zal niets aan te doen zijn, amice, antwoordde Raffles glimlachend. En het zal minder moeilijk zijn dan je denkt.

Raffles stond al bij de deur en vervolgde:

— In ieder geval bewijst die gesloten deur afdoende, dat Doolittle en Tennyson niet binnen zijn.

— Alles goed en wel, maar als zij het soms in hun hoofd mochten krijgen, een uur na ons het kasteel te betreden, dan zouden zij de deur open vinden en daaruit gevolgtrekkingen maken, die voor ons zelve wel eens zeer onaangenaam konden zijn.

— Maar beste Charles, zie je mij dan werkelijk voor zo dom aan? vroeg Raffles, terwijl hij aan het slot morrelde. Als ik niet eens een deur achter mij kon sluiten, nadat ik haar van de andere kant geopend heb, dan moet ik mijn beroep maar liever laten varen en aan meer bevoegden overlaten.

— Maar het slot kon wel eens een stootplaat hebben en alleen maar van één kant bruikbaar zijn, zo verdedigde Brand zich.

— Dat kon het ook hebben, maar dit slot heeft er nu eenmaal geen. Daarvan heb ik mij gisteren al overtuigd.

Er liet zich een knappend geluid horen en vol verbazing zag Brand het aan, hoe Raffles de zware deur thans kon openduwen en hoe hij onbevreesd de kelder binnentrad.

De drie zaklantaarns waren allen reeds ontstoken en Henderson en Brand keken vol bewondering naar dit onderaardse vertrek met zijn grote afmetingen.

Intussen sloot Raffles de deur weer. De drie mannen schreden haastig door de kelder, verlieten hem aan de andere kant weer en stonden een ogenblik daarna op dezelfde plek, waar Raffles de nacht tevoren het gehele gesprek tussen de drie mannen had afgeluisterd.

Hij wees glimlachend op de gothieke rode A en zei fluisterend:

— Zie je wel, wij zijn al in de buurt van de B.

— Dat begrijp ik. Maar waarom spreek je eigenlijk zo zacht. Ben je bang dat wij worden beluisterd?

— Men moet in deze labyrinthen voorzichtig zijn. Het geluid volgt hier soms een zonderlinge weg en soms kan men elkaars fluisterstem op wel 300 passen afstands verstaan. En de cel van onze vriend Drake is hier vlak bij. Kom mee; nu begint het eigenlijke werk. Maar luister eerst goed. Ofschoon de kans gering is, zo moeten wij er toch rekening mee houden, dat Doolittle en Tennyson inderdaad korte tijd na ons hierkomen. Het is dus noodzakelijk, Charles, dat jij voorlopig in de gang

de wacht houdt; maar hij mag je gerust zien, hij daarbinnen. Doe dus die mooie baard maar om. Prachtig. Je ziet er uit als een struikrover uit een prentenboek.

De opmerking kwam zo onverwachts, dat Henderson, wiens lachzenuwen zeer ontvankelijk waren, in een bulderend gelach uitbarstte, dat als een rollende donder door de gewelven klonk en overal echo's scheen te wekken.

Hij hield dadelijk verschrikt stil en legde met een schuwe blik in zijn trouwe hondenogen zijn grote hand op zijn mond:

— Daar doe ik zeker iets heel doms, mylord.

— In ieder geval getuigt het van niet veel voorzichtigheid, James, antwoordde Raffles kortaf. Neem je voortaan wat meer in acht. Het is waar, je hadt niet kunnen weten, dat die gangen en holen jouw lachen tienvoudig zouden weerkaatsen. Laten wij nu maar gauw op ons doel afgaan.

Hij sloeg de hoek om, door de beide mannen op de voet gevolgd.

Voor de zware celdeur bleef hij stilstaan, klopte er toen met de knokkel van zijn middelvinger op en vroeg, op hoffelijke toon, alsof hij zich zoeven door een huisknecht had laten aandienen.

— Mijnheer Drake te spreken?

Terstond werd daarbinnen enig gerucht vernomen toen een uitroep van verbazing en ongeloof, door de zware deur half gesmoord en daarop een stem, die door het grote sleutelgat scheen te komen en die vroeg:

— Wie daar? Politie?

— Volstrekt niet, mijnheer Drake, antwoordde Raffles dadelijk, en op dezelfde beleefde toon. Slechts bezoekers, die u gaarne een ogenblik zouden willen spreken.

— Voor de duivel. Houdt ge mij voor de gek? Wat betekent dat? Gij komt mij toch, hoop ik, bevrijden? Zeker mijn geroep gehoord door de nauwe spleet in dit vervloekte hol?

— Wij hebben niets gehoord, mijnheer Drake, en toch wisten wij dat gij hier waart.

— Wij? met hoeveel zijt ge dan?

— Drie man, mijnheer.

— Met welk doel komt gij hier? Zult ge mij er uit laten?

— Zonder twijfel, als wij het eens worden.

— Eens? Waarover?

— Begrijpt gij dat niet? Komaan, bedenken eens waarom men u hier heeft opgesloten.

Raffles haalde onmiddellijk zijn étui met lopers te voorschijn, en terwijl Brand post vatte bij de hoek van de gang, waar de rode letter A op de muur geschilderd stond, begon Raffles zijn werk.

Het duurde wel bijna tien minuten voor Raffles door middel van een eigenaardig getande looper eindelijk de overwinning had kunnen bevechten op het eeuwenoude, sterke slot.

— Maar wat kunt ge mij te zeggen hebben? zei Drake, met een nijdige uitdrukking op zijn gelaat. Ik ken u volstrekt niet. Laat mij gaan, dat is alles, wat ik verlang. Een paar schurken hebben mij hier opgesloten, en ik zal mij op hen weten te wreken, dat verzeker ik u.

— Ik ben van alles op de hoogte, mijnheer Drake, antwoordde Raffles bedaard.

— Op de hoogte? Gij zijt dus ook in het complot? Gij zijt hun medeplichtige?

— Die vraagt getuigt niet van overgrote schranderheid, mijnheer Drake.

— Maar wilt ge mij dan niet eindelijk eens zeggen wat ge komt doen, wie gij zijt en wat ge van mij wilt? riep Drake ongeduldig.

— Gij stelt veel vragen op eens. Straks wilde gij weten waarvan ik op de hoogte was, en daarmee zal ik ook maar beginnen, hernam Raffles rustig.

— Zeg wat gij te zeggen hebt, broeder Drake kwaadaardig. En maak het kort.

— Ik weet dan, mijnheer Drake, dat uw vroegere vrienden Tennyson en Doolittle een geheim van u kennen.

— Een geheim? herhaalde Drake toonloos, terwijl hij verbleekte.

— Het geheim van de schat. Gij hebt een gebrek; gij drinkt vaak meer dan goed voor u is en in zulk een toestand verraadt gij zaken die gij beter voor u had kunnen houden. Zo hebt gij in die omstandigheid uw vrienden vertelt, dat gij in het bezit zijt van een soort wegwijzer naar de plek, waar een van uw voorouders een schat van grote waarde heeft begraven, hier in het slot van Denmore.

— Gelogen! Een kletspraatje! Men heeft u wat op de mouw gespeld. Er is niets van aan.

— Ik zou u aanraden, mijnheer Drake, die toon te laten varen, hernam Raffles koeltjes. Het dient tot niets te loochenen. Ik heb het gesprek, dat gij gisteren in ditzelfde vertrek gevoerd hebt met uw twee cipiers, van a tot z gehoord en ben bereid, het u letterlijk te herhalen, want ik heb voor zulke dingen een uitstekend geheugen.

— Maar hoe wist gij dat ik hier was, dat zij mij hebben overvallen en hierheen gebracht?

— Louter toeval, mijnheer Drake. Het doet er ook niets toe. Geen ogenblik denk ik er aan, u zelf er een verwijf van te maken, dat een paar eeuwen geleden een van uw voorouders de onkiesheid heeft gehad een Denmore met zijn schatten hier te lokken, hem laaghartig te vermoorden en zijn schatten te begraven.

— Ik ben blij dat gij het zo opvat, zei Drake schamper. Het zou mij ook niet kunnen schelen, op welke wijze gij daarover dacht. Kom ter zake.

— Aanstonds. Wij zullen dus de zaak zuiver stellen. Gij kent de plek, waar het goud is, goud en juwelen, denk ik. Voor gij echter aan het werk kont gaan om al dat moois op te graven, en waarschijnlijk tijdens een vooronderzoek, heeft men u overvallen en hierheen gebracht. En uw vijanden hebben u de eis gesteld, die plek te verraden tegen betaling van een tiende van de waarde van de buit. Is dat niet zo?

— Als gij het immers toch gehoord hebt...?

— Ik heb het gehoord, dat merkt gij. Gij hebt geweigerd. Maar zie nu eens

hier: zij kunnen u langzaam laten verhongeren, of wel u aanstonds van kant maken, wat zij ongestraft menen te kunnen doen, omdat niemand iets van die ontvoering schijnt te weten. O, zij zijn zeer listig.

— Duivels zijn het, barstte Drake uit, terwijl hij een woedend gebaar maakte.

— Toegegeven. Zij zullen u dus doden en dan naar de schat gaan zoeken. Gij hebt de plattegrond natuurlijk goed verborgen, maar toch zullen zij die ten slotte vinden. En al vonden zij hem niet, al moesten zij jaren graven, zij zullen ten slotte eindigen, de schat te vinden. De kans althans is zeer groot. Hebt ge dat wel eens bedacht?

— Het is mogelijk dat gij gelijk hebt.

— Het is zelfs zo goed zeker, zei Raffles. Gij kent natuurlijk die plattegrond zo goed als uit het hoofd? Gij zoudt de plek weten te vinden waar de schat is, ook zonder dat papier?

— Ja, dat zou ik, riep Drake triomfantelijk.

— Nu, zie eens aan, hoe uitnemend dat alles treft, hernam Raffles glimlachend. Wij bieden u aan, te kiezen tussen het volgende:

— Wij laten u hier aan uw lot over en dan zult gij zeker de langste tijd geleefd hebben, terwijl Doolittle en Tenyson vroeg of laat de schat toch vinden; of wij stellen u in vrijheid, wij geven u de gelegenheid die twee schurken uit te lachen en u op hen te wreken, maar als beloning daarvoor laat gij ons een derde van de schat.

— Is dat voorstel u volle ernst?

— Met dergelijke dingen spot ik nooit.

— Wilt ge mij zeggen wie gij zijt?

— Als gij er belang in stelt: ik ben John Raffles, die men ook wel de Gentleman-Inbreker noemt.

— Wel verdr..., is dat zo? zei Drake langzaam. Dat is een verwonderlijke kennismaking.

— Gij neemt dus mijn voorstel aan?

— Ja, John Raffles, ik neem het voorstel aan.

HOOFDSTUK VII.

WIE EEN PUT GEEFT VOOR EEN ANDER...

Raffles bleef onder deze mededeling volkomen kalm. Menig ander zou zijn vreugde hebben verraden door een onwillekeurige uitroep, maar op zijn gelaat vertrok zelfs geen spier. Hij stond op, liet zijn blikken eens door het sombere vertrek dwalen, richtte ze op de smalle spleet in het verwulf, waar een dunne reep blauw van de hemel te zien was en zei:

— Gij zijt toch goed gevoed? Gij hebt gaan honger?

Tot dusverre hebben de schurken mij het nodige gebracht om te leven, antwoordde Drake op grimmige toon.

— Gij gevoelt u dus sterk genoeg?

— Ik zou sterk zijn, ook al had ik in drie dagen niets gegeten, riep Drake woest. Zij zullen mij leren kennen. Ik ben dadelijk tot uw dienst.

— Nog een ogenblikje, zei Raffles, terwijl hij hem met een handgebaar tegenhield.

Hij wendde zich met een paar zacht gefluisterde woorden tot Henderson, die even het vertrek verliet en in de duistere gang verdween.

Er lag een uitdrukking van voldoening op het brede gelaat van de reus, toen hij terugkwam.

Raffles wendde zich weer tot Drake, die met een duister gelaat terzijde stond en hernam rustig:

— Gij zult het mij thans niet kwalijk nemen, mijnheer Drake, als ik enige voorzorgsmaatregelen neem. Gij zijt wel ongewapend, maar gij schijnt lange benen te hebben en ons lot zou niet twijfelachtig zijn, als gij het onderweg op een lopen zette. Gij blijft dus niet verder dan een pas voor ons uitlopen en ik zal zo vrij zijn, mijn revolver op u gericht te houden.

— Doe wat gij wilt, bromde Drake.

— Het verheugt mij, dat gij u daar-in schikt. Apropos, gij zijt wel heel zeker van de weg?

— Stel u maar gerust. Ik kan mij onmogelijk vergissen.

— Op weg dan. Gij gaat vooruit, een van mijn vrienden en ik volgen u op de hielen en deze brave reus zal de stoet sluiten. Wij alle drie hebben zaklantaarns en er zal dus licht in overvloed zijn. Ga ons voor!

Drake verliet zijn cel en hij maakte daarbij een gebaar van woeste zegepraal.

Slechts een vluchtige blik had hij geworpen op de man met de baard en de breedgerande hoed, die eensklaps uit de zijgang was getreden.

En daarop begaf de kleine stoet zich op mars, door drie krachtige lantaarns verlicht.

Er werd overigens in het geheel niet gesproken.

Na een minuut of tien meende Raffles te horen, dat Drake in zichzelf liep te mompelen.

Hij luisterde zo aandachtig mogelijk toe en het kwam hem voor, alsof Drake iets memoreerde, een lesje opdreunde, een versje in de Latijnse taal.

Onmiddellijk begreep Raffles.

Het tweede document, de wegwijzer, had waarschijnlijk een soort in het Latijn gesteld vers bevat, dat moest dienen als ezelsbruggetje, als hulpmiddel bij het onthouden van de weg, die gevolgd moest worden.

Slechts nu en dan keek Drake op, telkens naar een of ander klein herkenningsteken, dat echter aan de aandacht der anderen ontging.

Slechts tweemaal meende Raffles op de hoek van een gangmuur een ingekrast kruis of iets dergelijks te zien.

Maar hij scheen er zich weinig om te bekommeren en hij volgde nog altijd, met de revolver in de vuist, Cyrill Drake, die onophoudelijk voortging met het eentonig opdreunen van zijn geheugen-rijmpje.

Na wel twintig minuten te hebben gelopen, begreep Raffles reeds met volkomen zekerheid, dat iedereen, die zich hier zonder gids waagde, zich als reddeloos verloren moest beschouwen.

Nu eens daalde de weg, dan weder rees hij.

Nu eens was de bodem tamelijk gelijk en schreden de vier mannen klaarblijkelijk door een gang, die door mensenheden was aangelegd en met grote moeite door het gesteente geboord, dan weer was de bodem ruw en ongelijk en menigmaal stootte de voet op pijnlijke wijze tegen een oneffenheid.

Deze gangen in het binnenste van de berg waren ook lang niet even breed.

Terwijl de natuurlijke tunnels hier en daar zo wijd waren en ook zo hoog, dat men er met paard en wagen doorheen had kunnen rijden, versmalden zij zich daar, waar de mens aan het werk was geweest, menigmaal tot doorgangen, waar men elkaar ternauwernood kon passeren en zo laag, dat men er gebukt moest gaan.

Vele doolhoven, die wellicht veel groter zijn, zoals die van de St. Pietersberg, in het Nederlandse Limburg, waren niet zo gevaarlijk als deze.

Een enkele maal belandde men plotseling in een soort vertrek, met wanden van metselsteen, dat vroeger waarschijnlijk afgesloten was geweest met een zware deur, te oordelen naar de machtige scharnieren, die nog in de muren zaten.

En altijd maar liep Drake verder, onder het mompelen van zijn eentonig versje.

Hij aarzelde geen ogenblik, hij wifelde nimmer, hij bedacht zich niet: hij liep onafgebroken door.

De lucht was drukkend en benauwd. Het ademen werd moeilijker. Geen enkele lichtstraal drong tot hier door. Een donkere nacht zou de mannen omgeven hebben, ondoordringbaar voor ieder menselijk oog, wanneer door een of ander noodlottig toeval alle lanternen waren uitgegaan.

Eindelijk stond Drake stil.

Op hetzelfde ogenblik scheen het versje ten einde te zijn.

Hij wendde zich met een eigenaardige glimlach op het gelaat naar Raffles om en zei halfluid:

— Punctum.

— Dat is geloof ik, Latijn? zei Raffles langs zijn neus.

— Zeer juist. Ik behoef een man als Raffles natuurlijk niet te zeggen wat het betekent?

— Volkomen overbodig. Als ik nog enig geheugen heb, betekent het « punt » en ik vermoed dat dit het slot is van uw Latijns deuntje.

— Hebt gij gehoord wat ik in mijzelf sprak?

Er lag een dreigende uitdrukking op het gelaat van Drake, toen hij deze vraag stelde.

Maar Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Daartoe hebt gij te veel gemompeld. En al had ik het gehoord, wat zou het dan nog? Gij hebt dat versje natuurlijk uit het hoofd geleerd, maar welk normaal mens kan zoiets onthouden, na het éénmaal te hebben gehoord? Of vond gij het niet goed, dat wij het hoorden?

Drake keek Raffles scherp aan, met een boosaardige flikkering in zijn oog, bromde iets onverstaanbaars en wendde zich af.

— Hier zijn wij er! zei hij.

Raffles en zijn beide metgezellen keken om zich heen, maar niets duidde ook maar in het minst aan, dat men hier op een plek bevond, die zich eigende tot het verbergen van een schat.

De gang was plotseling doodgelopen op een soort klein hol, bijna zuiver rond en niet meer dan twee meter in doornsee.

De grond was rotsachtig en klonk dof als men er op stampte.

De muren bestonden uit baksteen en de metselspecie was zelfs nog niet vergaan; alles zag er zelfs uit, alsof die muren nog pas een week te voren waren opgetrokken.

De ronde wand werd, juist tegenover het uiteinde van de smalle gang, waaruit de vier mannen juist te voorschijn waren getreden, alleen verbroken door een eenvoudige versiering, bestaande

uit een paar hardstenen zuilen, gedraaid als een kurketrekker, die daar de stenen zoldering schenen te schragen.

Het doel daarvan was echter niet duidelijk.

Zij stonden op ongeveer een halve meter van elkaar en daartussen sprong de muur nagenoeg een decimeter terug, ongeveer in de vorm van een schoorsteennis.

Met een vage glimlach op de lippen keek Drake Raffles even aan en trad toen op een der zuilen toe.

Hij vatte de pilaar op ongeveer drie decimeters boven de grond zo stevig mogelijk met beide handen vast en scheen er toen uit alle macht aan te trekken.

Hij was ongetwijfeld een sterk man, maar toch kwam het zweet er hem bij op het voorhoofd.

Er verscheen ook een angstige uitdrukking op zijn gelaat, toen hij mompelde:

— Voor de drommel, een paar dagen geleden ging het toch nog.

— Wil ik u eens helpen, mijnheer? bood Henderson goedmoedig aan, ik heb nog al kracht in mijn vingers.

— Ga weg daar! gebood Drake op woeste toon. Ik kan het alléén wel. Denkt gij dat ik een kind ben? Het komt omdat ik te lang opgesloten heb gezeten.

Nogmaals gaf hij een harde ruk aan de zuil, en nu scheen het onderste gedeelte te gelijktijdig weg te draaien, zodat er een spleet zichtbaar kwam, even breed als de zuil, en zo hoog als het benedenstuk, dat dus blijkbaar los zat en bewogen kon worden, ofschoon daar uiterlijk niets van te zien viel.

Drake stak snel de hand in de blootgelegde opening, terwijl zijn adem hijgend over zijn lippen kwam, tastte op het gevoel even rond, en scheen toen met kracht ergens aan te trekken: een knop of handvat.

Er deed zich dadelijk een knarsend geluid horen, als van zware, verroeste katrollen, en het hele onderstuk van de muur tussen de beide pilaren, dus dat deel, dat aan de donkere spleet grens-

de, rees over een afstand van iets meer dan een meter omhoog.

Men kon duidelijk het piepend geknars van de ijzeren katrollen horen en van de zware kettingen, die er over liepen. Blijkbaar werd het stuk van de muur door middel van zware contragewichten opgelicht, toen Drake zoeven een pal had weggetrokken. Onmiddellijk richtte Raffles het licht van zijn zaklantaarn op het grote, vierkante gat. Het schijnsel viel in een tweede ruimte, veel groter dan de eerste, waar zij nu stonden, maar eveneens van ronde vorm. Ook verlichtte de lamp een stuk van een blijkbaar zwaar luik, dat zich juist in het midden van dat vertrek bevond. Raffles kon duidelijk de sterke ring zien, bijna vijf centimeter dik, die aan dat luik was vastgeklonken. In een oogwenk waren allen door de opening gekropen, en dadelijk liet Drake door zijn hand in dezelfde spleet van zoeven te steken, maar thans aan de andere zijde, het stuk van de muur weer langzaam neerzakken in de sponning.

Hij keek een ogenblik naar het luik, en zei grijnslachend:

— Daaraan heb ik gisteren lang moeten werken, dat verzeker ik u. En als het open is, dan moet het open blijven staan, want van beneden af hoeft men niet te proberen het te openen, als het eenmaal is dichtgevallen. Ja, het is een eigenaardig mechanisme. Maar ik wilde dat luik nu eenmaal open hebben, en ik heb het dan ook open gekregen.

Hij trad op het luik toe, en begon aan de ring te rukken, tot de aderen op zijn voorhoofd tot koorden zwollen.

Maar ditmaal zette de ongeduldige Henderson hem eenvoudig terzijde, en, zich schrijlings over het luik plaatsend, trok hij met één enkele hand het luik aan de ring overeind, zonder zich in het minst in te spannen.

— Gij schijnt heel sterk te zijn? zei Drake, terwijl hij de reus met een boosaardige blik aankeek.

— Het gaat nog al, dank u, mijnheer, zei Henderson nederig.

Raffles had intussen het luik wat nader bekeken. Hij had Drake vluchtig even opgenomen en zei nu koeltjes:

— Wees zo goed om ons voor te gaan.

Drake begon de stenen trap af te dalen, die zich dadelijk onder het luik bevond en die, tien treden hoog, naar een laag gewelfde kelder voerde.

Henderson was de laatste, die afdaalde.

— De schat! zei Raffles kortaf, terwijl hij zijn ogen niet van Drake afwendde.

Zwijgend ging deze naar een hoek van de volkomen kale kelder, verwijderde daar een paar tegels en maakte een holte vrij, waaruit hij niet zonder moeite hijgend en zuchtend, achtereenvolgens twee grote, met leder overtrokken koffers met afgeronde deksels te voorschijn bracht.

Hij had blijkbaar een paar dagen te voren het slot van beiden reeds verbroken en behoefde ze nog slechts terug te slaan.

Een kreet ontsnapte Charles Brand, die naderbij was gekomen en alle drie de mannen bogen zich vol nieuwsgierigheid over de koffers, die tot de rand waren gevuld met juwelen van allerlei aard: gouden armbanden, bezet met diamanten, kunstig gedreven oorhangers, paarlen volliers en zakken vol goudgeld.

En terwijl zij alle drie zo over de koffer stonden heengebogen, hoorden zij plotseling een scherp metalen geluid, onmiddellijk gevolgd door een gillend gelach. Tezelfdertijd viel met een dreunende slag het luik dicht.

Bliksemsnel hief Raffles het hoofd op, te laat.

Van Drake was niets meer te zien. Toch was zijn stem hoorbaar, toen hij met duivelse spot van uit zijn onzichtbare schuilplaats krijste:

— Verlustig je nu maar in de aanblik van mijn juwelen, vervloekte indringers. Over een kwartier zijn jullie alle drie voor de haaien, en dat zal je loon zijn voor je bemoeizucht.

Nog een kort spottend lachje en toen werd het eensklaps stil.

Raffles was naar de plek gevlogen, vanwaar hij de hatelijke stem had gehoord; hij vond niets, hij zag niets.

Zijn stem had nog altijd dezelfde rustige klank van steeds, toen hij zei:

— Die man heeft zeker geen loze bedreiging geuit. Dit slot is vol onpeilbare geheimen. James, dat luik moet tot iedere prijs open en dat binnen tien minuten.

— Het zal open zijn, mylord, antwoordde de reus eenvoudig.

Maar Brand, die een weinig bleek was geworden, riep:

— Wat helpt het of wij hier uitkomen? Wij zullen immers ellendig om het leven moeten komen, want wij zullen hier verdwalen, wij weten de weg niet.

— Dat is van later zorg, zei Raffles kortaf. Vooruit James, doe je best. Neem je zakmes en tracht het hout om de grendel weg te snijden.

Henderson trok zijn zwaar zakmes, dat hem nooit verliet, opende het lemmet en snelde op de voet van de stenen trap toe. Maar hij had die nog niet bereikt, of er gebeurde iets vreemds. In alle muren werden plotseling, hoe begreep niemand, een groot aantal ronde openingen zichtbaar, die gingen van de vloer, tot op ongeveer borsthoogte van een rijzig man. En uit al die openingen kwamen tegelijkertijd, met rukkende bewegingen, heel langzaam, even zoveel punten geslepen, ijzeren staven te voorschijn, omstreeks anderhalve duim dik. Al die scherpe punten, die roestige, maar nog altijd dodelijke ijzeren staven waren dus naar het midden van het vertrek gericht en naderden elkaar heel langzaam, maar met martelende zekerheid.

Brand slaakte een luide kreet van angst en ontzetting en deinsde onmiddellijk tot naar het midden van de kelder terug.

Koelbloedig had Raffles een van die lanspunten gegrepen en trachtte haar te buigen; het was hem onmogelijk, hoe sterk hij ook was. Het is waar, dat de punt toen nog nauwelijks een decimeter uit de opening stak.

Maar Drake had gelijk: over een kwartier zou alles afgelopen zijn.

De openingen bevonden zich op nauwelijks een decimeter van elkaar en het

zou onmogelijk zijn, zich voor die doodelijke punten in veiligheid te stellen.

De gaten bevonden zich ook onder en boven de stenen trap, tot manshoogte.

— Haast je, James! was alles wat Raffles zei.

De reus begon met koortsachtige ijver te werken. Hij begreep dat het leven van drie mannen van zijn kracht en behendigheid afhing.

En intussen klonk buiten het vertrek het dreunend geraas en gerommel van het mechanisme, dat die tachtig of honderd ijzeren punten met onweerstaanbaar geweld, heel langzaam, maar des te schrikwekkender, voor zich uit en de kelder binnendreef.

— Een duivelse uitvinding, die herinnert aan de tijden van inquisitie en bloedraad, riep Raffles uit. Vordert het werk, James?

— Ik doe mijn best, mylord.

Raffles had zich gebukt en trok een van de kisten tot naar het midden van het vertrek.

— Wat doe je? vroeg Brand, wiens bleek gelaat getuigde van zijn angst en ontzetting.

— De schat onder mijn bereik houden.

— Je denkt dus aan het goud, terwijl ons leven in gevaar is? Terwijl wij een pijnlijke marteldood zullen sterven! riep Brand, bijna woest.

— Wij zijn nog niet dood, zei Raffles laconiek. Aanstonds zou ik er misschien niet meer bij kunnen, ja toch wel. Kijk eens, het drijfwerk heeft zoveel kracht, dat die ijzeren punten de zware koffer voor zich uit over de vloer schuiven.

Het was zo, vier of vijf van die moordtuigen stootten de zware koffer langzaam voor zich uit en dreven hem onverstoorbaar naar het midden van het vertrek.

Vijf minuten verliepen onder ondraagelijke spanning.

Henderson hijgde van opwinding en inspanning en de spaanders van het hout vlogen om hem heen.

De trap was nog maar nauwelijks bereikbaar; aanstonds zouden zij niet eens meer kunnen ontsnappen, zelfs al bezweek het luik.

Toen uitte Henderson een luide kreet van woede en schrik, het lemmet van zijn mes, dat op een ijzeren bout was gestoten, brak bij de greep af.

En het werk was pas voor de helft gedaan; de grendel lag nog slechts ten halve bloot.

Henderson bedacht zich niet. Hij zette zich schrap tegen de treden van de trap, perste zijn schouder onder het luik en drukte uit alle macht, zodat zijn halsaderen als dikke koorden zichtbaar werden en zijn ogen hem schier uit het hoofd puilden.

Een hevig gekraak werd gehoord, hij spande zich nog eens tot het uiterste in, de grendel boog, alsof hij van koek was, het hout versplinterde daar rondom, het luik vloog open.

Met een kreet van zegepraal greep Raffles een van de koffers en tilde hem op zijn schouders.

Nog juist kon Brand hetzelfde doen met de tweede koffer, ofschoon hij zich van alle kanten bedreigd zag door de steeds naderbij komende ijzeren punten.

Zij moesten over enige van die moordtuigen heenstappen, om de onderste treden van de trap nog te bereiken.

Hijgend van inspanning bereikten zij ten slotte de kelder. Brand liet de koffer van zijn schouder glijden en hield zich wankelend tegen een van de muren staande, terwijl hij er met moeite uitbracht:

— En thans? Wat nu? Hoe komen wij hier uit?

— Heel gemakkelijk, mijnheer Brand, wij gaan dezelfde weg terug, antwoordde Henderson bedaard, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegde.

— Denk je soms de weg terug te kunnen vinden? Wij zullen jammerlijk verdwalen, voor wij tien meters verder zijn.

— Stel je gerust Charles, dat zullen wij niet, antwoordde Raffles bedaard. Heb je wel eens van de draad van Adriadne gehoord? Van het hol van de Minotaurus? Het is een zeer eenvoudig kunstje, dat wij hebben nageaapt. James en ik, niet met een draad wol, maar met een heel prozaisch kluwen best Engels schoenmakersgaren. Het is zwart

en was dus onzichtbaar en het is zo sterk als een kabel. James heeft het einde daarginds aan een scharnier van de celdeur van Drake vastgebonden en het kleine restje van het kluwen kun je daar bij de muur zien liggen.

— God zij geloofd, dat jullie daarvan op de gedachte zijn gekomen, zei Brand uit de grond van zijn hart. Ofschoon jullie me dat wel wat eerder hadden kunnen vertellen. Laten wij dan maar dadelijk gaan; ik beken eerlijk, dat het voor mijn zenuwen wel wat te veel was. Ik snak naar de buitenlucht.

— Waar zou die schurk nu zijn, mylord? Ik had graag nog een paar woordjes met hem willen spreken, zei Henderson met toornige stem.

— Wij zullen hem aan zijn lot overlaten, James; het is al mooi, dat wij hem op deze wijze hebben kunnen straffen, die verraderlijke schurk. Ik vertrouwde hem van het begin af niet, maar dat hij tot een driedubbele moord zou overgaan, dat had ik niet kunnen verwachten. En nu vooruit.

Met een enkele handgreep wist Raffles het muurstuk weer op te heffen en de mannen kropen een voor een naar buiten. Henderson nam de zwaarste koffer zonder enige moeite op zijn sterke nek, Raffles en Brand droegen de anderen en de eerste palmde onder het lopen de draad in, die hen naar de vrij-

heid zou voeren. Op hun gehele weg bemerkten zij geen spoor van Drake. Hij moest zich toch ergens onder de grond bevinden en zou stellig moeten geloven, dat de drie mannen, ondanks hun ontsnapping, toch vroeg of laat zouden moeten omkomen in het doolhof. Het was nog klaarlichte dag, toen zij ten slotte veilig weer de hall bereikten en zij moesten zich nog een paar uren schuil houden, voor zij eindelijk, na het invallen van de duisternis, zich buiten het slot konden wagen, zodat zij de koffers voorlopig begroeven op een veilige plek, tamelijk ver van de slotmuur.

De volgende dag werden Doolittle en Tennyson ernstig gewond terzijde van de weg op ongeveer tien minuten gaans van Denmore Castle gevonden, door landarbeiders, die naar hun werk gingen.

Maar tot een strafzaak kwam het niet omdat beiden in de duisternis waren neergeschoten en er geen voldoende getuigen kon worden bijgebracht tegen Drake.

Maar iedereen was vrij, daarvan het zijne te denken en tot diegenen behoorde ook Raffles, die pas twee weken later de beide koffers met de schat kalmpjes weghaalde. Zij bleek in juwelen en goud te bevatten een gezamenlijke waarde van 150.000 pond sterling.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het diadeem van Baron Vernim

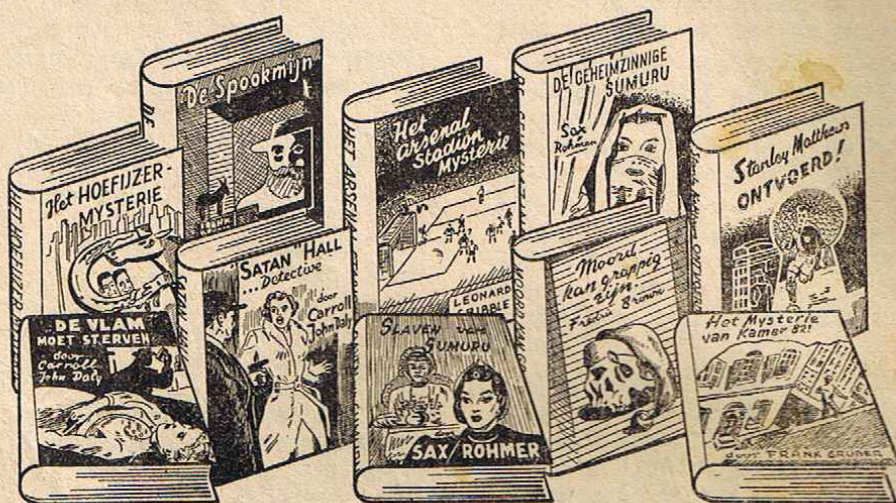
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mond.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266